

Türk-İş Olağanüstü Genel Kurul yolunda Kumlu gitsin, Kavlak gelmesin!

Gerçek

**İşçi sınıfı
mücadelelerinden...**
Yeni bir Saraçhane Mitingi için ileri!
Metal işçileri ayakta
THY işçisi direniyor
İzelman'da sınıf mücadeleleri
sayfa 2-3-4

Aralık 2012 / Sayı: 38

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Mezhep savaşına karşı sınıf savaşı

Ortadoğu bir savaşa sürükleniyor. Savaşa sürükleyenlerin başında emperyalizm ve Siyonizm bulunuyor. Önce Irak'ta, Lübnan'da, Gazze'de tokat yiyen ve her birini terk etmek zorunda kalan, en güvendikleri taşeronlarını Arap devrimiyle kaybeden emperyalizm ve Siyonizm, yeniden kaybetmemek için eski bir taktiği yeniden devreye sokuyor: Mezhep savaşı!

Ortadoğu halklarının direnişinin bağrına mezhep kamasını sokmak istiyorlar. Amaç Sünni çoğunluğa sahip Türkiye'yi Nusayri Esad'ın üzerine salmak. Sünni kökenli Hamas'ı, silahlarını kullandığı İran'a düşman etmek. Hizbullah'la Müslüman Kardeşleri çatıştırmak. Askeri işgalle kontrol edemedikleri Irak'ı mezhep temelinde bölüp yönetmek. Devrimin Mısırı'nı mezhepçi karşı devrimciliğin üssü yapmak. Direnişçi Kürtleri ezip, kendileriyle müttefik olan ve olacak Kürt siyasetini önce Sünni kampa sonra da emperyalizme yamamak. Filistin'de her yeri Siyonist yerleşimlerle delik deşik olmuş topraklara BM'de gözlemci devlet statüsü alıp kendini kurtarmaya çalışan, intifadaya tövbe etmiş işbirlikçi Mahmut Abbas'ı Filistin'in tek temsilcisi yapmak. Filistin'de direniş yükseldiğinde Türkiye de dâhil bölge gericiliğini kullanma yoluyla Filistin'i uyuşturmak, İsrail'e kalkan olmak.

Biz emperyalizme köleliği, Siyonizme kalkan olmayı, halka zulmedip petrol parasıyla sefahate batmayı, kardeşi kardeşe kırdırmayı vaaz eden ne bir mezhep ne de bir din tanıyoruz, biliyoruz. Tüm bunları vaaz eden emperyalizmdir, Siyonizmdir. Onlarla birlikte hareket eden Erdoğan'dır, Suudi Kralıdır, Katar Emiri'dir.

Esad mezhebinden dolayı değil sınıftan dolayı gericidir. Mezhebi farklı olsa da sınıfı Erdoğan'la ve diğerleriyle birdir. Filistin'de halk Suudilerin petrolüyle değil yoksulların yüreğiyle direnmıştır. Türkiye'deki son yasayla mezhep ayrımı olmadan tüm işçilerin sendikalaşma hakları çiğnenmiştir. Tekel'den, THY'ye her mezhepten, halktan işçi direnişte birleşmiştir.

Mezhep savaşını kim kazanırsa kazansın kaybeden emekçi, yoksul ve ezilen milyonlardır. Kazanmak isteyen yolu sınıf savaşıdır!

Gerçek

Mezhep savaşı, emperyalizmin ve Siyonizmin yolunu açıyor!

sayfa 6-7

**Roboski
katliamının
birinci yılı**

5

**Onların
Gramsci'si
Bizim
Gramsci'miz**

9

**Dünyadan...
Mısır, Tunus
ABD, Ortadoğu**

10-12

Metal işçisi işbirlikçi sendikacılığa karşı

Renault işçileri, Bosch işçilerinin Mart ayında yükselttiği mücadele yoluna yeni taşlar döşedi. Sarı sendika Türk Metal'in yıllardır dayattığı işbirlikçi sendikal anlayışa karşı bayrak açtı, hatta bir bölümü yüzünü Birleşik Metal İş Sendikası'na döndü. Bu mücadelenin süreklilik kazanabilmesi, Türk Metal'in ihanetlerinden bıkmış diğer metal işçilerine de yayılabilmesi için metal işçisi ile dayanışmaya!

2012 yılının bahar aylarında bir deprem etkisi yaratan mücadeleleri ile öne çıkan metal işçileri, Kasım ayının ilk yarısında bir kez daha mücadele sahnesine adım attı.

Metal işkolunda MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) ile toplu iş sözleşmesi görüşmeleri süreci yaklaşırken, işçilerin arasında, patronlar ile işbirliği içinde metal işçisine yıllardır defalarca ihanet etmiş olan Türk Metal'e yönelik tepki de artmaya başlamıştı. İlk kıvılcımı 9 Kasım'da Arçelik işçileri çaktı. Onların ardından Tofaş işçileri, Türk Metal'e karşı güvensizliklerini ve kızgınlıklarını ifade eden eylemler yaptılar. Ama asıl sarsıcı mücadelenin odağı Bursa'da bulunan Renault fabrikasının işçileri oldu.

Renault'ta işçiler "Eskisi gibi olmaz" diyor

Renault işçileri, çok düşük ücret artışları ve yan haklara ilişkin çok sınırlı bir teklifle patronlarla toplu sözleşme masasına oturmaya hazırlanan Türk Metal sendikasına tepki içinde fabrikayı işgal ettiler. Eylemin birçok talebi vardı. Ama en ilginç, kafası kızan işçilerin sendikadan istifaya kalkışmalarıydı. Fabrikaya noter gelip de Türk Metal'den istifaları için işlemler tamamlanınca işgal eylemini sona erdireceklerdi. Bir grup işçi bunu aynı zamanda Birleşik Metal'e geçme olarak algılıyordu. Bahar aylarındaki depremin mimarı olan Bosch işçileri de kendileri gibi Türk Metal'e karşı ayağa kalkan sınıf kardeşlerine desteğe gitti. Karşılarına sadece polis değil, onlardan da önce Türk Metal'in eli sopalı çeteleri çıktı. Türk Metal'in çeteleri, hem fabrikayı boşaltan Renault işçilerine, hem de onlara desteğe gelen Bosch işçilerine saldırdı.

Bazı işçiler yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Renault işçilerinin mücadelesini bastırmak için patron hemen işten atma kozunu kullanarak 22 işçiyi işten çıkardı. Eylemlere katılmaya devam etmeleri durumunda diğer işçileri de işten atacağı tehdidini savurdu. Burjuva basını ise yaşanan olayları, iki sendika arasındaki anlaşmazlık gibi gösterdi. Ama ortada Renault işçisinin rekabet halindeki iki örgütü değil, onları bugüne kadar şovenist ideoloji ile uyutmaya, sermaye adına kontrol altında tutmaya çalışan gangster bir sarı sendika ile bugün sendikal haklarına sahip çıkmak amacıyla yüzünü döndüğü Birleşik Metal var.

Yeni yükselişlere hazırlık yapmak gerek

Şu an mücadelenin ilk günlerdeki ateşi biraz düşmüş gibi görünse de toplu sözleşme süreci boyunca yeni patlamaların yaşanması, mücadelenin başka fabrikalara sıçraması ihtimali geçerliliğini koruyor.

Birleşik Metal İş Sendikası da Kasım sonunda toplamda 35 işyerini kapsayan 2012-2014 grup toplu iş sözleşmesi teklifini MESS'e ilettiler. MESS, teklifi üyelerine gönderecek, değerlendirmelerin ardından görüşmelere başlanacak. Bu 35 işyeri arasında Mart-Nisan aylarında Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal'e geçen Bosch Rexroth, Bosch Fren ve Cengiz Makine de yer alıyor. Bu işyerlerinde BMİS ilk kez toplu sözleşme yapacak. Ve elbette işçiler şimdi yapılacak toplu sözleşme görüşmesi sürecini, geçmiş dönem yapılanlarla kıyaslayacaklar. Yeni dönem getirileri, metal işkolundaki tüm işçilere örnek teşkil edecek. Dolayısıyla önümüzdeki günlerde Renault'da, Bosch'ta,

Arçelik'te, Tofaş'ta ya da başka fabrikalarda yeni patlamalar yaşanabilir.

Metal işçisi ile dayanışmaya!

Bugün herkese düşen görev, metal işçisinin metal patronlarına karşı mücadelesinde ve yıllardır onlara hizmet eden sarı sendika Türk Metal cenderesinden kurtulmak için verdiği kavgada, metal işçisiyle dayanışmayı yükseltmektir. Çünkü metal işçisinin bugünkü mü-

cadelesinin kazanması, önümüzdeki dönem etkilerini derin bir şekilde hissedeceğimiz ekonomik krize işçi sınıfının daha avantajlı bir şekilde girmesi demektir. Ama daha da önemlisi bu mücadele, 12 Eylül'ün sendikal alanda kurduğu genel olarak sınıf mücadelecisi sendikacılığın kuşatılmasına, özel olarak da DİSK'in köşeye sıkıştırılmasına dayalı güçler dengesini değiştirecek bir atılımı tetikleyebilir.

Birleşik Metal metal işçisinin önüne düşmeli

Metal işçisi, sarı Türk Metal sendikasının yönetimine ilk defa isyan etmiyor. Daha önce 1998'de de hemen hemen bütün büyük metal fabrikalarını etkisine alan bir başka isyan daha yaşanmıştı. O dönemde Birleşik Metal'in yönetiminde olan ekip, bu isyanın başına geçmekten ürkmüş, hiçbir ciddi girişimde bulunmamış ve dolayısıyla Türkiye işçi sınıfı için çok önemli bir olanağı heba etmişti. Bunda o dönemde ÖDP'ye hâkim olan sol liberallerin sendika yönetimi üzerindeki nüfuzu da etkili olmuştu.

Bu sefer metal işçisinin isyanı dalga dalga geliyor. Bahar aylarında ayağa kalkan Bosch işçisini Birleşik Metal örgütlemeyi başardı. Ama Alman patron, sarı sendika, işçi düşmanı hükümet birleştiler, işçiyi birçok zaaftan-

yakalayarak kısmen Türk Metal'e geri çektiler. Bütün bu basınca rağmen Bosch'un ana fabrikasında yetki hâlâ tartışmalı. Bosch'un yan dallarındaki fabrikalarında, yani Bosch Rexroth ve Bosch Fren'de ise Birleşik Metal artık yetkiye sahip!

Bu büyük başarının ardından Kasım isyanı geldi. Üstelik bu isyan tek bir fabrika ile sınırlı da kalmadı. Toplu sözleşme süreci ilerledikçe de üçüncü bir dalga muhtemelen gelecek. Öyleyse, Birleşik Metal, 1998'in hatalarının derslerini çıkarmalı, ayağa kalkan metal işçisinin önüne düşmeli, işçiyi sarı sendikanın ve devletin pençesinden kurtarmalıdır. İkinci bir olanağın daha harcanmasına izin verilmemelidir.

THY işçisi direne direne kazanacak!

29 Mayıs'ta havacılık işkolunda grev yaşama iş bırakarak karşı çıkan ve 305 işçi işten atıldıktan sonra sürekli direnişe geçen THY işçilerinin eylemi, Kasım ayı ile birlikte altıncı ayını doldurdu. Bu altı ay içinde hem Atatürk havalimanının dış hatlar terminalinde hem de her hafta sonu meydanlarda sürekli direnen işçiler en büyük kazanımlarını havacılık işkolunda grev yaşağının kalkmasıyla elde ettiler.

İşçi düşmanı THY yönetimi uluslararası alanda da direniş yüzünden sıkıntı çekiyor. Uluslararası yatırımcılar direniş dolayısıyla THY'nin durumunu mercek altına aldı. THY'nin sponsoru olmakla çok övündüğü

Barcelona Kulübü ise antlaşmasını uzatmama kararı aldı. Direndik kazandık sıra işe dönüşte diyen Hava-İş üyesi işçiler işe iade davalarında da adım adım sonuca ilerliyor.

Direnişçi işçiler arasında yer almasa da 29 Mayıs'tan sonra atılan bir işçinin, işe iade davasını kazanması THY işçileri açısından önemli bir gelişme. Ancak THY yönetimi daha önce mahkemeler işe iade kararı verirse temyize götürmeyeceğine dair verdiği sözü hemen unuttu ve karara itiraz etti. İşçiyi işe geri almadı. THY işçilerinin 24 Kasım'da Bakırköy'de yaptığı eylemde THY yönetiminin bu tavrı protesto edildi. İşçiler işe dönene kadar direnmekte kararlı olduklarını bir kez

daha ilan ettiler.

Havalar soğuyor, direniş sürüyor. THY yönetimi yaklaşan kıştan medet umuyor. THY işçileri ise "Kış Napolyon'u bile dize getirdi ama işçi sınıfını dize getiremez" diyor.

THY işçileri hak almakta tek yolun direniş olduğu gerçeğini verdikleri mücadele ile gösteriyorlar. Grev yaşağını kaldıran Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasası'nın bu kazanımın karşısında pek çok şeyi de götürdüğünün farkındalar. Öyle ki haklar bakımından 50 yıl öncesine gidilmiş durumda. 18 Kasım'da Kadıköy'de yaptıkları eylemde 50 yıl önce Saraçhane mitinginde dile getirilen sloganların aynılarını haykırarak başladılar eylemleri-

ne.

Her eylemde THY işçisinden birleşik mücadele çağrısı yükseliyor. İşe iadenin iş mahkemesi hâkimlerinin iki dudağının arasından çıkacak bir söze değil, işçilerin mücadelesine bağlı olduğunu biliyorlar ve tüm işçi sınıfına aynı yolu gösteriyorlar.

THY işçileri her hafta sonu meydanlarda ve her gün Atatürk havalimanında işçi sınıfı dostlarının dayanışmasını bekliyor. Şu anda belki en önde duruyorlar. Ama en çok istedikleri işçi sınıfının bir bütün olarak mücadeleyi yükseltmesi! Artık önde ve yalnız değil, yan yana ve daha güçlü yürümek istiyorlar. Bunda da sonuna kadar haklılar.

DİP Genel Başkanı Sungur Savran: "Yeni bir Saraçhane Mitingi için ileri!"

THY işçilerinin Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yaptığı eylemde konuşan Sungur Savran, önce altı aydır işini yitirmiş THY işçilerini, şarkıları, sloganları ve gülen yüzleriyle bizleri gelecek güzel günlere çağırıldıklarını söyleyerek selamladı. Savran, işçi sınıfının hiçbir hakkını bir lütf olarak almadığını tüm haklarını mücadeleyle aldığını, Kavel işçilerinin 1963'te grev hakkını grev yaparak kazandığını ve THY işçilerinin de grev hakkına grev yaparak sahip çıktığını vurguladı.

Devrimci İşçi Partisi militanlarının taşıdığı dövizlerdeki "Lütf değil hak istiyoruz", "Grevi suç sayan zihniyet suçludur", "Grevsiz sen-

dika silahlı asker gibidir", "Şartsız grev istiyoruz" sloganlarına işaret eden Savran, bugün de geçerli olan bu sloganların tam 50 yıl önce işçi sınıfının 100 bin kişiyi Saraçhane'de toplayan büyük miting sloganları olduğunu hatırlattı ve yeniden Saraçhane Mitingi'ni yaratacak bir mücadeleyle ileri çıkmak gerektiğini vurguladı. Emperyalist savaşa ve AKP hükümetinin mezhep çatışmasını kışkırtan politikalarına karşı da işçi sınıfının öne çıkması gerektiğini söyleyen Sungur Savran konuşmasını "Yaşasın THY işçisinin direnişi, yaşasın işçi sınıfı mücadelesi" diyerek sonlandırdı.

Yeni bir Saraçhane Mitingi için ileri!

“Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu” adıyla meclisten geçirilen yasa TUSİAD, MÜSİAD, TİSK ve TOBB gibi sermaye örgütlerinin büyük bir istek ve desteğiyle gündeme gelmişti. Çünkü bu yasa adı ne olursa olsun içeriği ile tam anlamıyla bir sendikasılaştırma yasasıdır.

En başta 30 kişinin altında mevcut işyerlerinde çalıştırılan 6 milyondan fazla işçi sendikal güvenceden yoksun bırakılmıştır. Bu işyerlerinde sendikal sebeplerle işten çıkartmalara karşı sendikal tazminat talebi artık mümkün değil. Geriye kalanlar için ise işkolu barajlarının hesabı ve işkollarının yeniden tanzimi tamamen mücadeleciler sendikaların elini kolunu bağlamak ve yetkisiz bırakmak için düzenlenmiş durumda. 12 Eylül’ün getirdiği tüm sendika karşıtı düzenlemeler korunuyor. Grev yasaklama hakkı “erteleme” adı altında acil durumda patronlar için kullanılmak üzere hükümete veriliyor yine. Patronlar böyle bir yasayı nasıl istemez ki?

Mücadele ve direniş tek yol

Ama istemek yetmezdi bu sendikasılaştırma yasasını geçirmek için, sınıfın direncini kırmak gerekirdi. Bu direnç ne yazık ki içeriden kırıldı. AKP hükümetinin işçi kolu Hak-İş her zamanki rolünü oynadı ama esas büyük ihanet Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu ve Türk-İş yönetiminden geldi. Türk-İş Başkanlar Kurulu’nda Kumlu utanmazca Cumhurbaşkanı’na yazdığı mektuplardan, gazete ilanlarından bahsediyor ve yapabileceği her şeyi yaptığını söylüyor. Evet yaptı, işçi sınıfının direnişini kırmak ve AKP ile patronlara işçi haklarını altın tepside sunmak için yapabileceği her şeyi yaptı.

Ancak yasa meclise geldiğinde Ankara sokaklarında barikatların üzerine yürüyen başka bir Türk-İş de vardı. Bu

Türk-İş, Sendikal Güç Birliği Platformu adıyla bir araya gelmişti, DİSK’le birlikteydi. Safalarında başta THY olmak üzere direnişçi işçiler vardı ve yasaya kayıtsız şartsız hayır diyordu. Cevaplarını gaz ve copla aldılar. Ancak geriye mücadelenin ve direnişin tek yol olduğu gerçeğini bıraktılar.

50 yıl sonra aynı taleplerle

İşte yeni yasa ile birlikte sermaye, işçilerin sendikal haklarını 50 yıl geriye götürmek isterken büyük işçi sınıfı gerçeği tarihten kopup yeniden kendini gösteriyor. 1961’de 100 bin işçiyi Saraçhane’de toplayan talepler yeniden işçi sınıfının talepleri haline geldi: “Lütuf değil hak istiyoruz”, “Şartsız grev istiyoruz”, “Grevsiz sendika silahlı askere benzer”, “Grevi suç sayan zihniyet suçludur!”

1961’de düzenlenen mitingi de Türk-İş içindeki en mücadeleciler kesimleri temsil eden İstanbul Sendikalar Birliği düzenlemişti. Bu güçler daha sonra başta Kavel grevi olmak üzere büyük işçi eylemlerinin de örgütleyicisi olmuş ve gelecekte kurulacak DİSK’in de mücadelesinde sahasında temellerini atmıştı.

Muhalefet durdukça, DİSK oyalandıkça, Türk-İş susmaya devam ediyor

Bugün ne Türk-İş yönetiminin suskunluğu, ne Sendikal Güç Birliği Platformu’nun iç sorunları, ne farklı konfederasyonlar arasındaki uyum sorunu, işçi sınıfının acil talepleri için harekete geçmemenin gerekçesi olamaz. Yıllarca “suskun Türk-İş istemiyoruz!” sloganları atıldı. Ancak, “suskun” Türk-İş’in esas sebebinin “durgun” bir muhalefet ve açıklamalarla oyalandığı bir DİSK olduğu hep gözden kaçtı.

1 Ocak’ta yeni sendikasılaştırma yasası yürürlüğe giriyor. Bu yasaya karşı işçi sınıfı da yeni bir mücadele dönemine girmelidir. 31 Aralık günü Büyük Saraçhane Mitingi’nin yıldönümüdür. Grev hakkını grev yaparak alan, toplu sözleşmeyi kalemiyle değil gücüyle imzalattıran, Saraçhane Mitingi’ni ve 1 Mayıs’ları yaratan Türkiye işçi sınıfının mücadeleciler geleneğine dönülmelidir. İşçi sınıfının bir kez daha Saraçhane Mitingi’ne ihtiyacı var. Bunu yapacak olan Türk-İş’in ve DİSK’in mücadeleciler unsurlarıdır.

Kumlu gitsin, Kavlak gelmesin!

Ne diyememiş! Türk-İş’in başına geçebilecek için AKP’nin desteğini alan Mustafa Kumlu diyet borcunu bir türlü ödeyemedi. Son olarak, özünde bir “sendikasılaştırma” yasası olan “Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasası”nın hazırlanma aşamasında hükümet ve işveren temsilcileriyle gizli bir protokol imzalararak ödemeyi tamamlamaya çalıştı. Ancak bu protokol Kumlu’nun bardağını taşıran son damla oldu.

Türk-İş Olağanüstü Genel Kurul yolunda

Türk-İş yönetim kurulunda başlayan tartışma konfederasyonu olağanüstü genel kurulun eşiğine getirdi. Geçtiğimiz genel kurulda daha mücadeleciler söylemlerle bir araya gelen Sendikal Güç Birliği Platformu, Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın’ı aday göstererek Kumlu’nun karşısına çıkmıştı. Kumlu’yu destekleyen sendikalar ise delege çoğunluğunu sağlayarak Kumlu’yu başa geçirmişti. Ancak AKP Kumlu’dan o kadar büyük diyet istedi ki, kendisi sadece işçi sınıfına değil kendini destekleyen diğer sendikaların bürokratlarına da ihanet etmek zorunda kaldı. Şimdi Sendikal Güç Birliği ile birlikte toplam

20’ye yakın sendika Kumlu’nun karşısına geçmiş durumda ve Türk-İş, tarihinde ilk defa bir olağanüstü genel kurula gitmek üzere.

Kumlu gitsin ama Kavlak da gelmesin

Aylardır gazetemizin sayfalarında işçileri Kumlu’yu bulunduğu mevkienden indirmeye çağırıyoruz. Bu çağrımız sadece Kumlu’nun başkanlığı bırakmasını değil Türk-İş’in sınıfın çıkarlarını koruyan mücadeleciler bir yola girmesini de kapsıyor. Bugün Kumlu için yolun sonu gözüküyor. Bu son derece önemli bir gelişmedir. Zira ne kadar bürokratik yozlaşmaya uğramış olursa olsun bir sendikanın başında olup sınıfa ihanet etmenin, mutlaka bir bedeli olduğunu göstermektedir. Diğer yandan Kumlu’yu devirmeye çalışanlar arasında Sendikal Güç Birliği gibi daha mücadeleciler bir çizgiyi savunanlar kadar sarı Türk Metal sendikası ve onun sınıf işbirlikçi lideri Pevrul Kavlak gibileri de bulunuyor. Bursa’da Türk Metal üyesi olan işçilerin kendisine karşı daha yeni başkaldırdığı, işçilerden daha çok işveren sendikası MESS ile mesai harcayan, ortak eğitimler düzenleyen, birlikte ticari

girişimler (otel, dinlenme tesisi, eğitim şirketleri vb.) yapan Pevrul Kavlak’ın etrafında oluşacak bir muhalefetin Türk-İş’i olumlu bir yere taşımayacağı açıktır.

Sendikal Güç Birliği kulislere değil sokağa yönelmeli

Türk-İş’te Kumlu’yu sendikal ayak oyunları ve bürokratik koltuk kavgaları değil işçi sınıfının tabandan yükselen mücadelesi devirmelidir. Bunun için de görev tabandaki işçinin istek ve özlemlerini daha fazla yansıtan Sendikal Güç Birliği’ne düşmektedir. Güç Birliği derhal yüzünü işçilere dönmeli ve “sendikasılaştırma” yasasının yürürlüğe gireceği 2013 yılı gelmeden, sokaklara, meydanlara çağrı yapmalıdır. Yeni Saraçhane mitingi çağrımız bunun için bir başlangıç olabilir. İşçiler sokaklarda ve meydanlarda oldukça, sendika işleriyle de daha çok ilgilenecektir. Bugün Kumlu’nun altındaki zemini oynatan esas neden işçinin tabandaki hoşnutsuzluğudur. Bu hoşnutsuzluğu aktif bir baskı unsuruna çevirecek bir hareketlenme ise Türk-İş’i isim değiştirmiş Kumlu’lardan koruyacak tek yoldur.

Sungur Savran

Yeraltından gelen homurtu

Marksizm bir teori, bir bilim olarak üstünlüğünü en çok geleceği öngörme kapasitesinin başka düşünce tarzlarını fersah fersah aşmasıyla kanıtlar. Ama bir alan vardır ki, orada dakik öngörüler yapmak Marksizm için de çok zordur. Ezilen sınıfların düzenin kendilerine reva gördüğü muameleye tepkisinin ne zaman patlayacağını, bu patlamanın ne zaman bir isyana dönüşeceğini, isyanın ne zaman devrim boyutlarına ulaşacağını öngörmek modern tarih boyunca Marksistleri en çok uğraştıran konulardan biri olmuştur. Bu yüzden Marksist bir parti bu tür patlamalara, isyanlara, devrimlere uygun ortam yaratabilecek çeşitli koşulları (uluslararası durum, ekonomik faktörler, ülke çapında bir siyasi kriz olup olmadığı vs.) her an hesaplamalı, ama öte yandan sınıfın kendi bağrından gelen işaretleri de en hassas tabip tarzıyla izlemelidir.

Bu yazıda konumuz isyan ya da devrim değil. Çok daha alçakgönüllü düzeyde sınıf mücadelesinin eğrisi. Yani belirli bir dönem boyunca içten içe yanan sınıf kinitinin ne zaman kitlesel ve yaygın ölçekte grevlere, direnişlere, eylemlere, fabrika işgallerine dönüşeceği meselesi. Aynen kapitalist ekonominin kendisi gibi, sınıf mücadelesi de kapitalist toplumda daima iniş çıkışlarla gelişir. Türkiye’de 1960’lı ve 70’li yıllar muazzam sınıf mücadelelerine sahne olmuşken, 1980 yenilgisi 80’li yılları son derecede durgun bir evre kılmıştır. 1989-1997 arası, özellikle de 1994’e dek yine güçlü mücadelelerin verildiği bir dönemdir. Ama 1997’den bugüne, uzun bir zaman dilimi boyunca, işçi sınıfının mücadelesi genellikle çok düşük bir düzeyde seyretmiştir. Bunun istisnaları yok mudur? Elbette vardır: Birçok işyerinde ve işkolunda verilen kahramanca mevzii direnişlerin ötesinde, İzmit Seka fabrikasının işgali veya Tekel işçilerinin Sakarya Komünü, en değme yükseliş döneminde bile parmak ısırtıcı eylemler olarak dikkati çekti. Ama işin incelikli yanı da o ya: böyle muhteşem eylemler bile durgunluk dönemlerinde sınıf genel bir hareketlenmeye götürememektedir.

Bugün henüz öyle kitlelerin düş gücünde kıvılcımlar çakan eylemler yok. Ama daha derinden, daha yeraltından gelmekte olan homurtulara kulak vermeliyiz. Bu homurtuların başında metal işçisinin 2012 Bursa meydan savaşı geliyor. Bu yılın bahar aylarında Bosch’a bağlı üç fabrikada sektörel bir devrim yaşandı! On yıllardır Türk Metal denen faşizan, tüccar, sarı sendikanın cenderesinde yaşayan metal işçisi binleriyle isyan etti, Birleşik Metal sendikasına geçti. Bu kadar büyük bir sarsıntı yaşanınca, elbette düzenin bütün güçleri harekete geçerek işçiyi tehdit, ürkütme ve kandırmaca yöntemleriyle Türk Metal’e geri çekmek için seferber oldu. Bosch Rexroth’ta ve fren fabrikasında başarılı olamadılar, ama ana fabrikada önemli mevzileri geri kazandılar. Henüz durum ortada, ama onlar bütün metal sektörünü baskına uğratacak bir seli engelleme çabalarını, hasarı sınırladıklarını umuyorlardı. Ki Arçelik sokağa çıktı, Renault’da fabrika işgali patlak verdi. Bu metal isyanının ikinci dalgası idi. Şimdilik bu da duruldu. Ama işçi sınıfının en iyi koşullarda çalışan bölüklerinden biri böyle aniden fabrika işgaline gidiyorsa, yeraltından gelen bu homurtuyu duymak gerekir.

Bu sektörün metal olması üç bakımdan önemlidir: Birincisi, Türkiye işçi sınıfının 1960-80 aralığındaki dev mücadelelerinde öncü sektör metal olmuştur. Bu yüzden burjuvazi 12 Eylül sonrasında metal işçisini faşizan ve mafyavari bir örgütün cenderesine dikkatle sıkıştırmıştır. Şimdi bu bölüğün enerjisi bu cendereden kurtularak serbest kalırsa, eğri yeniden tersine dönebilir. İkincisi, otomotiv başta olmak üzere, metal Türkiye kapitalizminin güncel evresinde sermaye birikiminin öncü sektörü rolünü oynamaktadır. Yani kapitalist ekonominin başarısı için hayati önemi vardır. Üçüncüsü, en örgütlü kesimlerden olan metal işçisi sokağa çıkarsa, bu, sınıfın örgütsüz veya zayıf örgütlenmiş kesimleri üzerinde muazzam bir etki bırakacaktır. Kahraman Tekel işçilerinin fabrikası yoktu. Metalciler dev fabrikaların kaderini ellerinde tutuyor!

Kriz Avrupa’dan Türkiye’ye doğru bağıra çağırıyor. Dünyanın en büyük çelik üreticisi Arcelor Mittal, Fransa’daki Florange fabrikasını kapatmaya yöneliyor. İşçiler direnişe geçiyor. Hükümet telaş içinde “geçici kamulaştırma” konuşuyor. Bu olaylar bize geleceğimizi anlatıyor. O yüzden metal işçisinin öfkesinin ekonomi henüz krize girmeden önce kabarmış olması müthiş önemlidir. Kulaklarımızı yere dayayın: Şimdilik sadece homurtudur, yarın bir uğultuya, öbür gün kulakları sağır edecek bir gürültüye dönüşebilir. O gürül gürül gürültü bizim kulaklarımıza en güzel müzik gibi gelir!

Dilek Pir

Kaderimiz değil,
katilimiz bir

Birbirinden binlerce kilometre uzakta, birbirini hiç tanımayan iki insan neredeyse tam altı ay aryla gece yarısı çıkan yangında yaşamını yitiriyor. Ama iki yangında yitip giden sadece iki değil, 132 can! 11'i 11 Mart'ta İstanbul Esenyurt'ta bir alışveriş merkezinin inşaatında, 121'i 24 Kasım'da Bangladeş'in başkenti Dakka'da bir tekstil fabrikasında çıkan yangında... 11'i İstanbul'un karında kışında kaldıkları derme çatma çadırda acil durumda çıkabileceği ikinci bir kapı olmadığı için, 121'i Bangladeş'teki yedi katlı fabrikanın yangın çıkışı olmadığı için ölüyor... 132 işçi aynı kaderi paylaşıyor. Nasıl oluyor bu? Nerde kesiliyor Bangladeş'teki tekstil işçisi ile Esenyurt'taki inşaat işçisinin kaderi?

Peki, sadece onlar mı kader birliği yapanlar? Bangladeş'te 121 işçinin öldüğü yangından sadece iki gün sonra başka bir tekstil fabrikasında daha yangın çıkması nasıl bir tesadüf? Bunlar nasıl önlenemez felaketlerdir ki Bangladeş'te 2006'dan bu yana 500'e yakın işçi fabrika yangınlarında yaşamını yitirsin! Ya da aynı yangınlardan biri gelsin Aralık 2005'te bir gece Bursa'da fabrikaya kilitlenen beş kadın işçinin canını alsın!

Her zaman yangın mı sebep oluyor ekmeğinin peşindeki gencecik insanların yaşamlarının sona ermesine? Hayır, bazen de işçilerin kaderi 300 ton ağırlığında ve 20 metre çapında bir amonyak tankı kapağının altında kalmak. 22 Kasım'da Samsun Eti Bakır İşletmesi'nde beş işçinin yaşamını yitirdiği, 11 işçinin yaralandığı olayda olduğu gibi. Samsun Eti Bakır İşletmesi'nin sahibi Cengiz Holding. Bu isim daha önce de karışımıza çıkmamış mıydı? Tarih 24 Şubat, yer Adana. EnerjiSa'nın baraj inşaatında taşeron olarak çalışan Cengiz Holding'e bağlı Cengiz İnşaat'ın 10 işçisi baraj kapağının patlaması sonucu sulara kapılıyor ve boğularak can veriyor. Tıpkı 8 Eylül 2009'da İstanbul'da boğularak ölen sekiz kadın işçi gibi. Bu kez sel sularına kapılan, servis yerine işçileri taşıyan kapalı kasa kamyonet. Aracın içinden çıkamadıkları için sekiz kadın işçi ölüyor.

Şimdi bir kez daha hatırlayalım. Neden yaşamını yitirmiş bu işçiler? Fabrikadaki elektrik tesisatı iyi olmadığı için... AVM inşaatındaki elektrik kaçağı nedeniyle... 300 tonluk kapağı taşıyan vinç halatı ağırlığı taşıyamayıp koptuğu için... Baraj kapağı patladığı için... Araç sel sularına kapıldığı için... Hepsinin bir nedeni var elbette. Ama asıl sorulması gereken soru şu değil mi? Bugün insanoğlu için bu nedenlerin hangisinin önüne geçmek mümkün değildir? Pekâlâ, hepsinin önüne geçilebilirdi. Uzun çağ, bilgi çağ, adına ne dersiniz teknolojinin sürekli yeni zirvelere taşındığı bir dünyada kim bu ölümlerin sorumlusu?

Katil sermayedir, kapitalistlerdir! Katil düpedüz cinayet olan ölümlere iş kazası diyen sermayenin hukuk sistemidir. Teknolojiyi esas olarak kâr için kullanan, bırakın uzay teknolojisini, basit maskeleri ve korunma ekipmanlarını bile işçiden esirgeyen tek tek kapitalistlerdir katiller. Bu katiller dünyanın her yerinde kârlarına kâr katmak için kan döküyorlar. Sadece iş cinayetlerinde ölenler değil. Yavaş yavaş öldürülenler, silikozise, kansere, çeşitli iç hastalıklarına mahkûm edilenler de kapitalizm adlı seri katilin kurbanlarıdır. İşçiler katillerini asla unutmamalı, afet, kader, takdiri ilahi deyip katillerini aklamamalı, hesap sormalı, cezalandırılmalarını sağlamak için mücadeleyi yükseltmelidir.

Bu cinayetler bir gün bitecek ama ne denetimlerin arttırılmasıyla ne de işçilerin eğitilmesiyle. İşçilerin ürettiği metallerin değil işçilerin kendisinin hâkim olduğu bir dünya kurulduğunda.

İzelman işçisi isyan ediyor, sendikacılar hedef saptırıyor

İzmir Büyükşehir Belediyesi ESHOT Genel Müdürlüğü'ne bağlı olarak çalışan İzelman A.Ş. çalışanı şoförler başta olmak üzere binlerce İzelman işçisi, 14 Kasım Çarşamba günü İzmir'in en merkezi meydanlarından olan Basmane Meydanı'nda toplanarak büyük bir yürüyüş kolu halinde İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin önüne yürüdüler.

Yürüyüşten önceki iki gün boyunca belediyenin şoförler için uygun gördüğü geleneksel iş kıyafetlerini giymeden başlarında Genel-İş Sendikası şapkalarıyla çalışan şoförler İzmirli'lere dertlerini anlatmaya çalıştı.

Belediye çalışanı işçilerin tepkisine yol açan süreç İzelman A.Ş.'nin İzmir Büyükşehir Belediyesi'nden ihale sonucunda aldığı hizmet (taşeron) işine, Deniz Feneri Derneği yöneticilerinin de ortağı olduğu İstanbul merkezli Etkin Eğitim Organizasyon Ltd. Şti.'nin talip olmasıyla başladı. İzelman A.Ş. bugüne kadar girdiği bütün ihaleleri ya tek başına katıldığı için ya da en uygun teklifi verdiği için sürekli alıyor, yıllardır belediyenin asli işini taşeron mantığıyla çalıştırdığı işçilere yapıyordu.

Fakat son ihale süreci farklı gelişti. Etkin Eğitim Organizasyon Ltd. Şti.'nin verdiği teklif İzelman A.Ş.'nin verdiği tekliften daha düşük olunca ortaklık karıştı. Çünkü ihaleyi alırsa bugüne kadar belediyenin asli işini taşeron mantığıyla yapmak zorunda kalan işçilerin işinden olması gündeme gelebilirdi. Tam da bu noktada işçiler haklı bir talep olarak iş güvencesi için, işlerine sahip çıkmak için harekete geçtiler. Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada ESHOT ihale komisyonu 10 milyon TL daha fazla teklifte bulunduğu halde İzelman A.Ş. ile iş akdini yeniledi. Etkin Eğitim Organizasyon Kamu İhale Kurumu'na "haksızlık" yapıldığı gerekçesi ile başvurdu. Bizi asıl ilgilendiren ise meselenin başka bir boyutu: Genel-İş sendikasının tav-

rı. Genel-İş ihalenin İzelman A.Ş.'ye verilmesini bir "zafer" olarak değerlendirdi. Peki ama işçilerin iş güvencesi, kadro talebi ve yaşadığı diğer sorunlar devam ederken bu neyin zaferi?

Genel-İş sendikası bürokratlarının baştan itibaren işçilerin mücadelesini, "iş güvencesi" ve "belediye kadrosuna geçme" taleplerini yok sayarak Deniz Feneri ve AKP karşıtlığına sıkıştırmaya çalıştıklarını düşününce neyi kastettikleri daha net ortaya çıkıyor. İşçilerin mücadelesi devam ederken, sendika dağıttığı bildirimlerde ihaleye giren şirkete veryansın ederken AKP'li belediye işçilerinin sendikasız olduğundan, uzun saatler boyunca çalıştırıldığından dem vuruyordu. Evet, söyledikleri doğrudur ama bu tavrın asıl amacı hedef saptırmaktır. "Taşeronu bitirdik" diyen CHP'li belediye başkanının yalanını gizlemek içindir.

Genel-İş'in şu sorulara cevap vermesi gerekir:

- Belediyenin İzelman, İzulaş, İzdeniz şirketlerinde çalışan işçiler, belediyenin asli işini yaptıkları halde belediye personeli değildir. Bu durum taşeron değil de nedir? "Taşeron'u kaldırdım" diye övünen belediye başkanına tek bir lafınız niye yok?

- Aynı işi yapan şoförlerin maaş-

larındaki yüzde 40, sosyal haklarındaki yüzde 50'lik kesintileri onaylarken işçilere danıştınız mı?

- AKP'li belediyeler işçileri uzun saatler çalıştırıyor çalıştırmamasına da maaş kesintilerinden dolayı daha fazla maaş almak için günde 12 saat direksiyon sallamak zorunda kalan kaç şoförünüz var?

- Etkin Eğitim Organizasyon Ltd. Şti. ihaleye girmemiş olsaydı işçilerin haklarını savunmak için yine de alanlara çıkar mıydınız?

- İşçilerin kadro taleplerini ne zaman gündeme almayı düşünüyorsunuz?

CHP'nin arka bahçesi haline gelmiş bir sendika, CHP'li bir belediye başkanına karşı kendiliğinden sınıf sendikacılığının gereğini yapmayacaktır elbette. Sözümüz belediye şirketlerinde çalışan işçi ve emekçi kardeşlerimizde. Taşeronu ortadan kaldırmak, çalışma şartlarını iyileştirmek, iş güvencesine sahip çıkmak için işyerlerinden yükselen bir örgütlülükle sendika bürokrasisini alaşağı etmek, mücadelenin önünü açmak gerekir!

**Kahrolsun sendika bürokrasisi!
Onuruna, işine, sendikana sahip çık!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Gerçek'e siyah bant tehdidi

Sansür, devletin elindeki eleştiridir. Bu eleştiri, ezenin ve sömürenin yanında olan ve kendisi eleştiriye hazmedemeyen akıl dışı bir keyfiliktir. İşte örgütlü sansürün kör bıçağından Devrimci İşçi Partisi'nin yayın organı olan sitemiz *gerçekgazetesi.net* de nasibini aldı. Bakırköy 6. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından, Texim Giyim Şirketi'nin şikâyet başvurusu üzerine yapılan inceleme sonucunda, direniş haberlerine dair yayınladığımız üç yazının kaldırılmasına karar verildi. Karara karşı ise tarafımızdan bir üst mahkemeye itiraz edildi.

Somut olay, patronlardan yana işleyen hukukun baskın varlığını açıkça ve tekrar gösteriyor. Bu ülkede var olan baskıcı, sömürücü, militarist, kapitalist statükoya uyup

sistemi savunanları para, imtiyazlar ve methiyeler beklerken muhalefet edenleri sansür, yargılamalar ve cezalar bekliyor.

Gerçek gazetesi ve *gerçekgazetesi.net* sitesi Devrimci İşçi Partisi'nin yayın organlarıdır. Dolayısıyla meseleye sadece basın özgürlüğü ve basına sansür açısından değil siyaset yapma hakkı ve siyasi partilerin faaliyetlerinin yasaklanması açısından da bakmak gerekir. Bir siyasi partinin yayın organına müdahale etmek aynı zamanda o partinin siyaset yapma hakkının da sınırlanması demektir.

Bizim haberciliğimiz ve siyasi faaliyetlerimiz işçi mücadelesine adanmıştır. Dolayısıyla işçi sınıfının menfaatlerini vurgulamak gazetemizin ve sitemizin editöryal göre-

vidir. Marksist basın ve yayın, şirketlerin ve kişilerin ününe bakmaz, sadece gerçeği takip eder. Esas aldığımız nokta, Texim Triko'nun dilekçesinde korunması gerektiğini ifade ettiği "ticari itibar" ya da kâr değil, işçi sınıfının yaşamını barınca işgal eden kapitalist sömürü sisteminin ipliğini pazara dökmektir. Kimse, *Gerçek*'ten ve Devrimci İşçi Partisi'nden sansür ve baskı altındayken, kapatılmaktan ve yargılanmaktan korkarak pasifleşmesini, etkisizleşmesini beklemesin. Sessiz kalmayacağız, sermayenin ve devletin sınırlarını saklamayacağız. Bize buyurulmuş olanı söylemeyeceğiz. İşçi sınıfının ve ezilenlerin her yerde tetikte olan gözü olmaya devam edeceğiz.

Roboski katliamı

Alçaklığın birinci yılı doluyor!

Leş li zaroke dirandin
(Parçaladılar çocuk bedenleri)
Taha Mezher Mayî

Sınır ticareti yapan 19'u çocuk 34 yok-sul köylünün, ABD patentli "insansız" uçak "Predator"ların istihbarat yardımı ve "insanlı" Türk savaş uçaklarının bombaları ile Roboski'de (Uludere) paramparça edilmesinin üzerinden bir yıl geçti. Daha önce nicelerinin öldüğü, bacaklarını kaybettiği, sakat kaldığı mayınların arasından geçerek kaçak mazot ve tütünden kazanmayı planladıkları günlük 20 lira (yazıyla yirmi!) ile hayaller kuran o lastik ayak-kabılı çocukların karlar, çamurlar içinde sıra sıra yerde yatan, ya da katırların, eşeklerin sırtına yüklenmiş, battaniyelere sarılı cansız bedenlerinin fotoğrafı gözlerimize, hafızlarımıza, annelerinin, ablalarının, kardeşlerinin, dostlarının feryatları, "Hawar"ları yüreğimize öyle bir kazındı ki; değil bir yıl, on yıllar geçse de silinmeyecek. Aradan geçen bir yıla karşın, siyasi ve hukuki anlamda kayda değer bir tek adım atılmazken, kurban yakınları defalarca gözaltına alındı, bir kısmı tutuklandı. Özellikle Erdoğan, İçişleri Bakanı ve Genelkurmay Başkanı başından beri öldürülen köylülerin PKK'li olduklarını öne sürerek katliamı meşru göstermeye çalışıyor. Oysa katliamdan sağ kurtulanlardan Servet Encü, henüz olaydan birkaç gün sonra şöyle dile getirmişti gerçeği: "...Bu köylülerin sınırı geçip sigara ve mazot getirdiğini herkes biliyordu. Asker de biliyordu. Kimse mazeret üretmesin. Kaymakam da biliyor, komutan da biliyor, herkes biliyor. Genelkurmay heronları gelip tespit ediyor. O çekilen görüntüler katırım yükünde ne olduğunu biliyor. Onlar da biliyor. PKK hiçbir zaman 100 katırla gelmez. PKK,

ancak 6-7 katırla gelir."

İlk mesajı mealen: "Korucu da olsanız, işbirliği de yapsanız, istediğimiz zaman istediğimiz kişiyi, hatta çocuklarımızı dahi katlederiz, ona göre ayağımızı denk alın" olan katliamın en son ve resmi mesajını ise güya katliamı soruşturmak üzere kurulan "TBMM Uludere Komisyonu" başkanı AKP'li İhsan Şener verdi. Mesaj kelimesi kelimesine şöyle: "Bu bir hatadır, kazadır. İdari, istihbari ve güvenlik hiyerarşisinde bir takım eksiklikler var. Bunları raporda dile getireceğiz. Ancak biz gelen bilgiyle yetinmek zorundayız. Raporda istihbaratı kimin verdiği, emri kimin verdiği sorularının yanıtları olmayacak. Bir merkezi kusurlu ilan etmekten uzağız." İdari, istihbari ve güvenlik hiyerarşisinde bir takım eksiklikler varmış! Herhalde aslında daha fazla insanı katledecektik, eksikliklerden dolayı sadece 34 kişiyle yetinildi demek istiyor hazret! Bu katliamların ta Dersim'den beri istihbari olarak emperyalizm destekli (Dersim katliamı öncesi de hedefleri Irak'tan kalkan İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin keşif uçakları tespit etmişti), idari ve güvenlik hiyerarşisi açısından da (yani siyasi iktidar-o dönem CHP, şimdi AKP- ve militarist aygıt-TSK-) tam bir işbirliği içinde yapıldığını artık sağır sultan bile biliyor. Bir merkezi kusurlu ilan etmekten uzaklarmış! **Kusurlu değil, kasıtlı olarak suçlu olan, bu istihbaratı veren ABD'dir, kapalı kapılar ardında kararı alan, onaylayan ve hâlâ gözümüzün içine baka baka yalan söyleyen siyasi otorite AKP'dir ve uy-**

gulayan TSK'dir, var mı ötesi! Üstüne, sağlı-sollu liberallerin hâlâ "insan hakları kalesi" diye yutturmaya çalıştığı emperyalist Avrupa Birliği'nin ve onun devletlerinin utanç verici suskunluğu ile yaptığı işbirliğini de ekleyin.

Peki, katliamı yapan bu "merkezler" in istediği gerçekleşti mi? Bu sorunun belki de en çarpıcı yanıtları Türkiye Psikiyatri Derneği'nin, Kasım ayında yayınlanan '2. Uludere Raporu'nda gizli. Rapora göre bölgede travma bütün şiddetiyle sürüyor, halk öfkeli ve umutsuz, kadınlar iç çamaşırlarına kadar siyah giyiniyor, hemen her gün mezarları ziyaret ediyor, köylerde düğün yapılmıyor, çocuklar oyun oynamıyor, çikolata yemiyor. Bu kedere rağmen hâkim güçlerin planlarının bozguna uğradığını katliamdan önce korucu olan, sonrasında ise koruculuğu bırakan köylülerden biri bakın nasıl ifade ediyor: "Askerler gibi bize maaş vereceklermiş. Açlıktan ölsem de bu maaşı kabul etmem. Biz bu ola-

yın üstü kapanmasın diye çabalıyoruz. Biz yaşadık başkası bu acıyı yaşamamasın. İnsan olduğumuzu onlara hatırlatmak istiyoruz. Gerekirse canımız da gitsin, elimizden geldiğince çabalayacağız. Kaynımın canı gitmiş ben ondan daha mı değerliyim? Gerekirse benimki de bu uğurda gitsin." Umutsuzluk, diyalektiğin gücü ile, burjuvazinin ve devletin inkâr ve imha politikasına karşı devrimci bir öfkeye dönüşmüş durumda. Kürt halkı mücadeleye devam ediyor. Biz enternasyonalistlere düşen ise bu alçakça katliamın faili belli merkezlerini ve arkasındaki mantığı, işçi sınıfına ve Kürtlerin dışındaki ezilen kesimlere anlatmak. Aslında anlatılanın onların da, bizim de ortak hikâyemiz olduğunu benimsetmek. O artık hiç büyüymeyecek olan lastik ayakkabılı çocukların intikamı, ancak bu coğrafyada kirli savaşın bitirildiği, katliamların sona erdirildiği, başka çocukların ölmediği onurlu bir barış ile alınır.

Test

Roboski'de yapılan katliamın ertesinde başta başbakan olmak üzere bütün yetkililer gerçeğin üstünün örtülmeyeceğini söylediler. Oysa yapılan tam da bu oldu. Neden? Çünkü Roboski aslında muhtemelen kasıtlı ve bilinçli bir katliamdı. Amaç bu tür katliamlara hem uluslararası sistemin hem de Türkiye toplumunun ne tepki verdiğini görmektir. Bu tür testler, gelecekte uygun anda daha geniş katliamlar uygulandığında, katliamların

yaratacağı tepkinin devlet ve hükümetin göğüsleyebileceği düzeyi aşır aşmamaçığını anlamak için yapılır. Bu deneyden devlet olumlu bir izlenimle çıkmıştır. Toplum, bir azınlık dışında, başlangıçta tepki gösterse de, sonradan gerçek bir hesap sormamıştır. Her şey bu kadar açık olduğu halde. Test, devlet ve hükümet açısından başarılı olmuştur. Bu ise çok kötü haberdir. Sri Lanka tipi çözüm denen, ulusal özgürlük mücadelesini büyük sivil katliamlarını göze alarak ezme yaklaşımının ilk testinden devlet başarılı, toplum başarısız çıkmıştır!

Açlık grevini bırakanlara palavra yutturmak

68 günlük açlık grevinin katılımcılarından bir tekinin bile hayatına mal olmadan bitmiş olması elbette sevindirici. Ama şimdi Kürt hareketini yeniden bir yalancı bahar ile dolduranlar türedi.

Kendi talepleri bakımından, açlık grevinin iki düzeyde ele almak gerekir. Birinci düzey kısa vadede elde edilmesi beklenebilecek taleplerle ilgilidir. Bu düzeyde iki talep söz konusuydu. Bunlardan biri, yani

polis ve mahkemede ana dilinin kullanılabilmesi talebi, bir dizi çarpıklıkla meclise getirildi. Yasa tasarısı, Kürtlere genel bir haktan ziyade parası olan Kürtlere bir ayrıcalık getiriyor. Ayrıca bunu da ciddi şekilde

kısıtlıyor. Ama sınırları ne olursa olsun, bu yasa tasarısı, hükümetin açlık grevcilerinin taleplerine kulak vermek zorunda kaldıklarının resmidir. Yani işe Kürt hareketinin açısından bakıldığında kazanım aşırı derecede kısıtlıdır. Ama hükümet açısından bakıldığında yelkenlerin suya indirilmek zorunda kalınmasıdır. Öteki kısa vadeli talepte bir ilerleme olup olmayacağını zaman gösterecek. Bu, Öcalan'ın avukatlarla görüşürülmesiydi. Hükümet, ana dilinde savunma alanında geri adım atarken, bu alanda da aynı görüntünün ortaya çıkmasından kaçınmış olabilir. Avukatlarla görüşme bir süre sonra sessiz sedasız sağlanırsa, halkın bilincinde bunun açlık grevi karşısında teslimiyet olarak görülmesi engellenmiş olacaktır.

Açlık grevinin talepleri aynı zamanda uzun vadeli hedefler de içeriyordu. Bunlara birdenbire, salt bir açlık grevi aracılığıyla ulaşılabileceğini kimsenin düşünmüş ol-

ması mümkün değil. Öcalan'ın örneğin ev hapsine çıkarılması ve ana dilinde eğitimin hakkının kazanılması, bu ve başka birçok eylemin birikimli sonucu olabilir ancak.

Erken ilan edilen bahar

Abdullah Öcalan'ın talimatıyla açlık grevcileri eylemlerinden vazgeçti ya, düzen basınında bir sahte bahar havası yaratan yaratana. Olumlu ortam doğmuş, anlaşma kolaylaşmış, barış yaklaşmış. Bunlar gerçekten anlaşılabilir gibi şeyler değil. Açlık grevi boyunca aç insanlara "şov" falan diyerek hakarete bulunan, Öcalan'ı asmaktan dem vuran bu hükümetin başı değil miydi? Şimdi Öcalan mücadeleyi başka bir yola soktu diye AKP hükümetinden bu beklentilerin nedeni ne olabilir? Kürt hareketi sahte baharlara teslim olduğu için gelmedi buralara. Herhalde bu kalem erbabının sırf AKP'ye yaranmak için yazdıklarını son derecede temkinli tarzda ele almak gerekir.

Erdoğan'ın ipiyle kuyuya inilmez!

Devletin resmi dilinde hâlâ "terörist başı" olarak nitelediği Abdullah Öcalan, bu açlık grevinin sona ermesinde oynadığı rol ile birlikte, hem büyük halk kitlelerine, hem de Kürt sorunu konusunda etkiye sahip olabilecek uluslararası aktörlere, bu sorunun esas muhatabının kendisi olduğunu kanıtlamıştır. Toplum gergin bir çekişmenin içine sokmuş olan açlık grevinin on iki yıldır bir ada hapis-hanesinde bulunan, son bir buçuk yıldır dış dünyayla teması neredeyse kesilmiş bulunan bir tutsağın bıçakla keser gibi sonlandırabilmesi, onun sözünün binlerce Kürt kadrosunca derhal uyulması gereken bir komut olarak duyulması, pratikte Kürt sorununun siyasi

olarak çözüme kavuşturulmasında Öcalan'ın bir yerinin olması gerektiğini tartışmasız biçimde ortaya koymuştur. Bu zaten biliniyordu. Şimdi Türk halkı içinde PKK'ye ve Öcalan'a düşman duygularla yanaşanlar da bunu öğrenmiş bulunuyor. Öcalan'ın bundan sonra Türkiye politikasındaki konumu eskisinden çok farklı olacaktır. Devlet Öcalan'ı zaten muhatap olarak bellemişti. Şimdi halk da gözünü Öcalan'a çevirecektir.

Açlık grevi sırasında bir cellat misali elinde sanki bir iple dolaşan Tayyip Erdoğan, o ipin ne kadar çürük olduğunu artık görmüş olmalıdır!

Mavi Marmara davası: ikinci “one minute” şovu!

Türkiye’deki gündemin yoğunluğu (özellikle de cezaevlerindeki görkemli açlık grevi direnişi) Kasım ayında yaşanan bir olayın hak ettiği şekilde tartışılmasını -anlaşılabilir bir şekilde- engelledi. Hatırlanacağı üzere, İHH’nin (İnsani Yardım Vakfı) organize ettiği ve Gazze’ye insani yardım taşıyan Mavi Marmara isimli gemiye; 31 Mayıs 2010’da İsrail ordusunun yaptığı müdahale sonucu 9 yolcu ölmüş ve 50’yi aşkın kişi yaralanmıştı. Bu olayla ilgili mağdur yakınlarının şikâyeti sonucu 2,5 yıl sonra açılan dava 6-7-8 Kasım tarihlerinde İstanbul’da görüldü. İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapılan duruşmalarda İsrail genelkurmay başkanı, deniz ve hava kuvvetleri komutanları ve istihbarat başkanı kasten adam öldürme, kasten yaralama, yağma, ulaşım araçlarını alıkoyma, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma ve eziyet suçlarından yargılanıyor.

Davanın hukuksal boyutunu tartışmayacağız. İsrail’in sadece bu katliamdaki suçu değil, genel olarak katliamcı, işgalci ve ke-limenin tam anlamıyla terörist sicili, bundan da öte, hukukdışı bir devlet olarak var oluşu ise bizim açımızdan tartışılmaz. Biz İsrail devletinin kendisini yok sayan, lağvedilmesini öneren bir geleneğin temsilcisiyiz. Ancak bu, ne bu davanın kendisini, ne dava konusu olayın arka planındaki ilişkiler yumağını, tarafların kimliğini, geçmişini ve siyasi otoriteyle ilişkisini yok sayacağımız anlamına gelmez.

Bir kere olayın birinci dereceden faili olan İHH (Avrupa’daki adı: IHH e.V.) her ne kadar adında “insani yardım” sıfatını taşıyor olsa da, aslında olsa olsa bir “İslami yardım” kuruluşu olabilir. Zira “yardım” eli uzattığı Müslüman olmayan bir tek ülke ya da topluluk yoktur. Bu kurum, ne tesadüf ki başbakanlığı döneminde kamunun milyonlarca lirasına el koymaktan (yani dolandırıcılıktan) mahkûmiyet cezası almış olan Necmettin Erbakan’ın kurucusu olduğu Milli Görüş hareketinin siyasi uzantısıdır. Avrupa’daki Türkiye ve Kürdistan kökenli vatandaşların saf bağışları ile gemiler, tırlar dolusu yardımları çok kısa sürede toplayabilecek güçte ve büyüklükte bir kuruluş olmakla birlikte, örneğin -sadece Müslümanları dikkate değer bulmasını bir an için doğru kabul edelim- “Müslüman” Kürtlerin savaştan dolayı yaşadığı sorunlara ilişkin maddi yardım bir yana bir tek kelimelik açıklama dahi yapmış değildir.

İkincisi, bu kurumun yöneticilerinin, yine hem Türkiye’de hem Avrupa’da “yüzyılın soygunu” olarak anılacak büyüklükte dolandırıcılık yaptıkları mahkeme kararıyla sabit olan, Türkiye’deki Deniz Feneri ile Almanya’daki Deniz Feneri e.V. adlı kuruluşların, aralarında sanık olarak yargılanan RTÜK eski başkanı Zahit Akman ve Kanal 7 yönetim kurulu başkanı Zekeriya Karaman’ın da bulunduğu yöneticileri ile çok yakın ilişki içinde oldukları hemen herkesin bilgisi dâhilindedir. Bu kurumların ise AKP iktidarı ile ilişkileri o kadar iyidir ki; bu dolandırıcılığın üstüne giden üç savcıyı Hâkim ve Savcılar Yüksek Kurulu kararıyla görevden aldırılmış ve Türk “bağımsız yargısı”nın önüne çıkarmışlardır. Savcılar kamuoyundan gelen tepkiler üzerine ancak iki yıl sonra beraat edebilmiştir.

Gelelim Mavi Marmara davası üzerinden koparılan kıyamete ve yapılan demokrasi havariliklerine. Erdoğan’ın ve siyasi iktidarın zımnen onay vermiş olduğu (onların bilgisi ve desteği olmadan “bağımsız” savcıların böylesi bir iddianame hazırlayacağını düşünmek için aklını yitirmiş olmak gerek!) bu **ucuz kahramanlık örneği** dava, esasen kitlesel destek kazandırılmak için ciddi bir halkla ilişkiler operasyonu ile yürütülen ikinci “one minute” vakasıdır. Zira, yasalara göre, sanıklara ulaşamadığı (ifadelerinin alınmadığı) için mahkemenin ceza verme yetkisinin olmadığı, dolayısıyla hukuken bir sonucunun olamayacağı başından bellidir. (Ne ironidir ki, aynı “bağımsız” yargı, Kürtçe savunma hakları elinden alındığı için ifade veremeyen KCK sanıklarına, karar verilmesi mümkün olmadığı halde, kendi kanunlarına aykırı şekilde binlerce yıllık cezaları vermekte bir beis görmemektedir.) Eğer mahkeme hakikaten ciddi olsaydı, sanıklar hakkında uluslararası yakalama kararı içeren kırmızı bülten çıkarması gerekirdi ki bunu yapmadı. Aynı şekilde Türk devletini temsil eden siyasi otorite, yani AKP olayı pekâlâ uluslararası ceza mahkemesine taşıyabilirdi, taşımadı.

Ortadoğu’da Vahhabiliğin tetikçiliğine soyunmuş olan Erdoğan ve onun AKP’si bu dava ile Müslüman kamuoyuna “Bakin biz İsrail’i bile yargılıyoruz” mesajı vermeyi amaçlamaktadır. Sevsinler sizi! Sizin “bağımsız yargı”nız yürüyüş yapan grevdeki işçilere, var oluş hakkını savunan Kürtlere, “YÖK’e Hayır” diyen gençlere, HES’leri protesto eden köylülere, tecavüzcülere tepki koyan kadınlara cezaları yağmur gibi yağdıracak, sonra utanmadan “evrensel hukuk”tan bahsedebilirsiniz. Siyonist İsrail’in nişanlarını takacak, milyarca dolarlık silahlarını -işçi sınıfının, yoksulların parasıyla- alacak, sonra da “one minute” şovunun silik kopyasını bize yutturmaya çalışacaksınız. Size de bir gün anlayacağınız dilden “Bir Dakika!” derler. Bağımsız mahkemelerinizce daha düne kadar “anlaşılamayan” bir dilden de “Yek Hürdem!”

ABD Erdoğan’a “sen y

Doha Toplantısı sonrası Suriye’de durum

Kasım ayının başında, Katar’ın başkenti Doha’da yaklaşık bir hafta süren toplantının sonucunda Suriye Ulusal Koalisyonu (SUKO) ilan edildi. Emperyalizmin güdümlüğündeki Suriye Ulusal Konseyi (SUK) ve Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) haricinde devrimin başlarında önemli rol oynamış Yerel Koordinasyon Komiteleri ve ÖSO’ya dâhil olmayan silahlı grupların bir kısmı da koalisyona katıldı. Böylece emperyalizm ve bölgesel müttefikleri Suriye Devrimi’ni kontrolleri altına almak için bir adım daha atmış oldular.

Daha geniş katılımlı bir muhalefet oluşturma fikri ABD’nin basıncı ile ortaya çıktı. Denetlenmesi güç radikal İslamcı grupların silahlı milisler içinde daha etkin hale gelmesi ve bu grupların İsrail’in varlığına doğrudan tehdit oluşturması, silahlı grupların ve siyasal muhalefetin dağılımı, Suriye üzerinde çıkarları çelişen ülke ve akımların birlikten yoksun tutumu ve bütün bu durumun Suriye muhalefeti için uluslararası kamuoyu desteğini azaltması ABD’yi bu manevraya iten temel faktörlerdi.

Yani Doha’da yapılan, her şeyden öte bir imaj tazelemedir. Ayrıca, Esad’a karşı mücadele eden dağılmış silahlı grupları sadakatinden şüphe edilemeyecek ÖSO’ya bağlama yönünde bir basınç oluşturmaktır. Bu ikisinin yanı sıra Suriye içinde Esad’a tavır alan halk kitleleri ile bağı çok zayıf olan bir Suriye Ulusal Konseyi’ndense devrim süreci içinde belli bir meşruiyet kazanmış yerel kuvvetleri yanına çekebilmek de emperyalizm için önemliydi.

Emperyalizm destekli kuvvetler ile re-

jimin silahlı kuvvetlerinin pat durumunda kaldığı bir anda, devrim ile karşı-devrimin yenişememesi gerçeğinin üstüne inşa edilen bir strateji ile emperyalizm ve bölgesel müttefikleri devrimin son kırıntılarını yozlaştırıp saflarına kazanmak için çaba sarf ediyor. Devrimin esas sahibi Suriye mülksüzlerinin bu girişime ne kadar olumlu karşılık vereceği hâlâ büyük bir soru işaretidir.

Emperyalist gericiliği ve Siyonist saldırganlığı tırmandırma hamlesi

Suriye Ulusal Koalisyonu’nun arka arkaya Arap Birliği ve Körfez İşbirliği Teşkilatı gibi kurumlara üye ülkeler tarafından “Suriye halkının yegâne meşru temsilcisi” sıfatıyla dünyaya takdim edilmesi, hatta Fransa’nın bu kuruluşu sanki bir hükümetmiş gibi “tanınması”, önemli sonuçlar barındırmaktadır. Birincisi, bu çeşit bir adlandırma ile Suriye’de muhatap artık SUKO olmaktadır, gayri meşru güç ise Esad rejimi. Suriye Ulusal Konseyi tek başına bu statüye elde edememişti. Şimdi SUKO bütün muhalif kuruluşların şemsiye örgütü ilan edilmiş oluyor. İkincisi, bu adımla birlikte Türkiye, emperyalizmin Suriye’deki işlerini yürüten başlıca merkez olmaktan çıkıyor. SUK bir Erdoğan yapıymıydı. SUKO “made in America”dır. Erdoğan ve AKP hükümeti Suriye konusunda arka saflara çekilmiştir. Nitekim SUK’un merkezi Türkiye’de iken SUKO Kahire’ye taşınmıştır. Üçüncüsü, bu yaklaşım SUKO ve ÖSO’ya silah ve para akışının “meşru” ve yasal yollarla gerçekleştirilmesinin vesilesi olacaktır. Üçüncüsü, emperyalist bir saldırı ya da emperyalizme vekâleten yürütülen bir savaş için bir zemin oluşturulmaktadır.

Bütün bu adımları İsrail büyük bir ke-

yifle izlemiş ve içi son derece rahatlatılmıştır. Bu hamle İsrail’in İran’ı rahatlatma hamlesidir. Suriye devrimin hem potansiyel olarak karşıtı radikal İslamcılığın ge- amaçlanmaktadır. İsrail, işgal altındaki Golan Tepeleri’ne havan topları ni bahane ederek Suriye’de belli dönük top atışlarıyla Doha toplantılarını kutlamıştır.

Emperyalistler ve Siyonistler

Patriot füze potansiyeli

Türkiye-Suriye sınırına Patriot füze hava savunma füzelerinin yerli bölgedeki savaş tansiyonunu yor. Türkiye’nin NATO’dan talep yerleştirilecek olan füzeler 80 km olan, yerden havaya atılan, uçakları imha etmeye yönelik silahları bu yüzden Patriot füzelerinin amaçlı olduğunda ısrar ediyor. İran ve tabii ki Suriye ise tam tansiyonlarda silah istiflemenin savaşı siyeyini arttırdığını söyleyerek uyarıyor. Rusya’nın daha altı yaptığı uyarılarını yanı sıra İran bir savaşta bedelini ağır ödersin den yaptığı karşı çıkışlar şimdiki yonun artmaya başladığının gö-

Adı her ne kadar “hava savunması” olsa da Patriotların sadece amaçlı olduğunu söylemek aske- si açıdan ikna edici değildir. Zir- de, 1997’de Güney Kıbrıs’ın F

Türkiye’nin ikinci savaş ce Suriye’de açıldı!

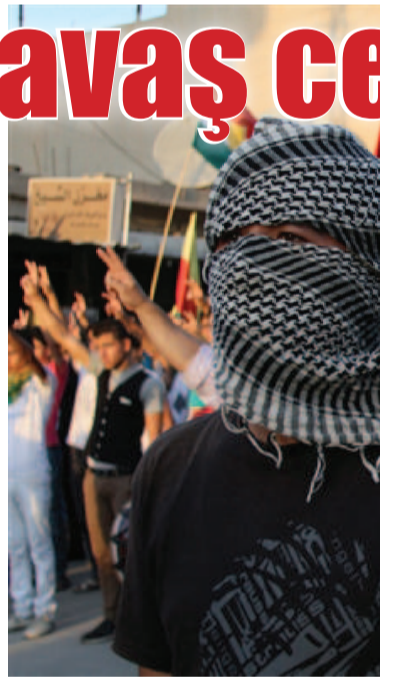
Türkiye, otuz yılı aşkın süredir devam eden Kürt savaşına yeni bir cephe daha ekledi. Temmuz ayında Arap devriminin de etkisiyle Suriye Kürtleri, çoğunluğu Türkiye sınırındaki şehirlerin yönetimine el koymuştu. Bu, AKP hükümetinin Suriye politikasında onarılmaz bir gedik açtı. Şimdilerde ise Türkiye, bu atılımı bastırarak için aktif olarak PYD’ye karşı savaşan çeteleri besliyor, yetmiyor kendi topçu birlikleriyle sınır ötesini bombalıyor.

AKP hükümeti, silahlı grupları besleyerek Suriye’de doğan özerk Kürt bölgesini (Rojava’yı) ezmek istiyor. Ceylanpınar’dan diledikleri gibi giriş çıkış yapan bu gruplar, Batı Kürtlerine karşı Türkiye’nin ileri jandarmasını oluşturuyorlar. PYD ile ÖSO (Özgür Suriye Ordusu) arasındaki çatışmalara Ceylanpınar’daki topçu birlikleri de katıldı ve Serêkaniyê (Resulayn) şehri Türk topçuları tarafından bombalandı. PYD kaynaklarına göre aralarında Türkçe de konuşan dört otobüs silahlı militan, 21 Kasım akşamı Ceylanpınar sınır kapısından çıkış yaparak Serêkaniyê’ye geldi. Çatışmalarda 70’ye yakın kişi hayatını kaybetti. Bu PYD güçlerine karşı yapılan ilk saldırı değil. Bundan kısa bir süre önce Halep’teki Kürt mahallerine de saldırılar olmuştu. Saldırıyı gerçekleştirenler arasında Türkiye’nin beslediği, daha önce Alevi mahallerini basarken görüntüleri ortaya çıkan Selahaddin Eyyubi Tugayları ile İslamcı Azadi Partisi var. Erdoğan’ın son yıl-

larda önüne koyduğu Sünni dünyanın liderliği yolunda önemli bir müttefik Selahaddin Eyyubi Tugayları. İrkçı Yeni Akit’in Vahhabi kardeşi Milat gazetesi, Selahaddin Eyyubi Tugaylarını şevkle destekliyor. Gazetenin 9 Kasım sayısında “Suriye’de Selahaddin Eyyubi tugaylarını oluşturan ve özgür Suriye ordusuyla beraber Şia ve yandaşları olan zalimlere karşı savaşan Kürtler, yeniden o tarihi misyonu icra etmektedirler” deniyor ve ekleniyor: “Bunun için Selahaddin Eyyubi tugaylarının desteklenmesi takviye edilmesi gerekiyor”. İslamcı Azadi Partisi’nin başkanı Mustafa Cuma ise yaptığı açıklamalarda PYD ile Esad’ın birlikte çalıştığını söylüyor. Cuma, Suriye’deki sorunların çözümü için Türkiye’yi adres gösteriyor.

Lübnan’da yayın yapan El Menar televizyonunun haberine göre ise çatışmaların Serêkaniyê’de yoğunlaşmasının farklı bir anlamı var. Buna göre Türkiye, Serêkaniyê ve Amude arasında 100 kilometrelik bir alanda Kürtlerden arındırılmış bir tampon bölge yaratmak istiyor. Kurulacak tampon bölgede Serêkaniyê kilit bir rol oynuyor. PYD ise yaptığı açıklamada Serêkaniyê çatışmalarının ölüm kalım savaşı olduğunu bildirdi.

Bunun yanında, Barzani’ye bağlı peşmergeler, ülkenin doğusundan giriş yaptılar. Çeşitli Kürt grupları, uzun süredir PYD’yi Erbil Mutabakatına uymamakla suçluyorlardı. Gerçek gazetesi, Ağustos ayında Barzani

önderliğinde yapılan Erbil mutabakatı uyuşmazlığına dikkat çekmiş telğin PYD geri adım atmazsa t- ceğini öngörmüştü.

PYD’ye yönelik saldırılar ve l- bağı silahlı militanların bölgeye ması, Türkiye’nin, Suriye Kürc emperyalizme biat eden ve Özç Ordusuna paralel yeni bir Kürt ye istediğinin kanıtıdır. Türkiye-Ka- bistan üçlüsünün Ortadoğu’da politikalar Suriye’nin Kürt bölgesi vermektedir. Şimdi, AKP hüküme Kürdistan’ı kendi yörüngesine sc askeri yöntemler dâhil her türlü g maktadır.

Tüm bu verilerle birinci olarak ki Kürt özgürleşmesinin daha ba- mesi ve kitlelerin ehlileşmesi he

Yapamadın, kenara çekil” dedi!

hat bir şe-
rısını baş-
onusunda
ye’de hem
Siyonizm
riletilmesi
ında tuttu-
ı düşmesi-
hedeflere
tısının so-

Türkiye-Suudi Arabistan-Katar gibi böl-
gesel işbirlikçileri, bunların dümen suyuna
girmiş sözde devrim dostları özde halk düş-
manları; siz kınanızı yaka durun! Arap işçi-
leri ve mülksüzleri, Erdoğan ve Mursi’nin
başrolde yer aldığı “Gazze Diplomasi Trafi-
ği Tiyatrosu” sergilenirken dahi yeni düze-
ninize isyan etmeyi sürdürüyordu. Mısır’da
gençler o gün yine sokaklardaydı. Yarın
yine olacaklar, yakında bir gün sadece Arap
gençleri değil bölgedeki tüm Kürt, Türk ve
Fars kardeşleri de onlara eşlik edecek. Mez-
zar kazıcılarınız işbaşında!

leri savaş ini arttırıyor

triot isimli
eştirilmesi
yükselti-
bi üzerine
m menzili
k ve füze-
r. Türkiye,
savunma
r. Rusya,
tersine sı-
aş potan-
Türkiye’yi
perdeden
’ın “olası
niz” türün-
den tansi-
stergesi.
nma füze-
savunma
ri ve siya-
’a Türkiye
Rusya’dan

aynı temel özelliklere sahip S-300 füze-
lerini satın alacağını açıklaması üzerine,
adaya yerleştirilecek “hava savunma fü-
zelerini” savaş sebebi sayacağını ilan et-
mişti. Çünkü bu tip füzeler teknik olarak
savunma amaçlı olsa da askeri dengeleri
sahip olan taraf lehine değiştirmekte ve
bu da savunma füzelerine sahip ülkenin
taarruz/saldırı kapasitesini arttırmaktadır.
Dolayısıyla sınıra yerleştirilecek NATO
füzeleri gerçekten de savaş potansiyelini
ve askeri tansiyonu arttırmaktadır. Bugün,
Suriye’ye karşı emperyalist destekli hak-
sız bir savaşın ceremesini çekecek işçi
ve emekçi kitleler savaşa karşı çıkarken
NATO füzelerine de mutlaka karşı çıkmak
zorundadır.

ephesi

akatındaki
i, bu birlik-
bozulabile-
Barzani’ye
giriş yap-
istan’ında
gür Suriye
ıplanması
tar-S.Ara-
yürüttüğü
nde alarm
eti, Güney
okmak için
ereği yap-

İkincisi PYD’ye alternatif bir Kürt hareke-
tiyle, Suriye’de, AKP’nin iflas etmiş Suriye
politikalarına can suyu vermek isteniyor.
Böylece tampon bölge kurmak kolaylaşı-
yor. Üçüncüsü S.Arabistan-Katar-Türkiye
üçlüsünün Suriye müttefiki Özgür Suriye
Ordusu’nun öne açılıyor, Batı Kürdistan
üzerinde hâkimiyet alanı yaratılıyor. Son
olarak Barzani’nin Kürtler üzerindeki etkin-
liği destekleniyor ve Irak Kürdistan’ına ben-
zer bir yapı, Suriye’ye adapte ediliyor.

Suriye Kürdistan’ında AKP’nin açtığı
cephenin kaderi, PYD ve onun Türkiye’de-
ki fikirdaşı Kürt hareketinin ortak hareketi-
ne bağlıdır. Sosyalistlerin görevi ise daha
açıktır: AKP hükümetinin Ceylanpınar mer-
kezli yeni savaş cephesine karşı durmak ve
PYD’nin Türkiye ve onun çeteleri tarafından
ezilmesine izin vermemek.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Erdoğan, Siyonist teröre kalkan olma!

Siyonist İsrail devletinin Gazze’ye yak-
laşık on gündür yönelttiği saldırı, ilan edilen
ateşkesle şimdilik kesildi. Ancak sorunlar
yerli yerinde duruyor, gelecek için bir tehdit
oluşturuyor. Türkiye’nin ve Arap ülkeleri-
nin halkları sorunun aslını kavrayarak Si-
yonist İsrail’e karşı daha aktif tavır almalı,
kendii devletlerinin ikiyezli politikalarını
reddetmelidirler.

İsrail’i durduran ikiyüzlü diplomasi değil direniştir!

Siyonist İsrail’in, Hamas’ın askeri kan-
nadı İzzetin El Kasım Tugayları komutan-
larından Ahmed El Cebari ve yanındaki
biri bebek 12 kişiyi füze saldırısıyla katlet-
mesiyle başlayan saldırı dalgası 21 Kasım
Çarşamba akşamı ateşkesle sonuçlandı.
Siyonist İsrail’in saldırılarında 42’si çocuk
olmak üzere 161 kişi öldü ve 1222 kişi yar-
alandı.

Siyonist İsrail’in saldırılarının vahşiliği
ortadadır. Bu vahşet dünyanın pek çok ye-
rinde haklı tepkilere yol açmıştır. Ne var ki
bu tepkiler, Siyonist İsrail’in saldırılarının
arkasındaki siyasi gerçeklerin görülmesiyle
birleşmediği müddetçe sadece vicdanların
“rahatlatılmasına” yol açacak ama ne Fi-
listinlilere ne de bölgenin ezilen halklarına
gerçek bir fayda sağlamayacaktır.

İsrail’in savunma hakkında bahsedilemez

İsrail’in hiçbir koşul altında kendi-
ni savunma hakkında bahsedilemez.
Zira İsrail kuruluşundan itibaren varlığını
Filistin’in Araplardan temizlenmesi he-
define dayandırmış, Siyonist ideolojinin
hâkimiyetindeki ırkçı bir din devletidir. Bu
yüzden, Filistinliler başta olmak üzere böl-
ge halklarına karşı sürekli saldırı halindedir.
Kaldı ki, İsrail’in bu seferki saldırıları-
nın başlamasına yol açan füze saldırısı bir
askeri cipe yapılmış ve dört askeri yarala-
mıştı. Yani askeri bir hedefe yönelikti. İ-
srail saldırısı başlayana kadar bu yıl tek bir
İsrail vatandaşı füze saldırılarıyla hayatını
yitirmemişti. İsrail’in bu kadar gürültüsünü
yaptığı füze saldırılarında ölen İsrail vatan-
daşlarının sayısı da 2004’ten bu yana 20’yi
geçmez!

İsrail’in politikaları ve saldırıları ABD
emperyalizmi tarafından desteklenmekte,
finans edilmekte ve savunulmaktadır. Gaz-
ze saldırısı başlar başlamaz İsrail’in “savun-
ma hakkı”nı desteklediğini bildiren ABD,
İsrail’in bölgedeki en güçlü dayanağıdır.
Avrupa emperyalizmi de görünürdeki sözde
insani duyarlılık gösterilerine karşın açıkça
Siyonist İsrail’i desteklemekte ve Hamas’a
karşı İsrail’in “kendini savunma hakkı”na
sahip çıkmaktadır.

Hem ABD’ye hem Filistin’e dost olunamaz

Siyonist İsrail’in Filistin topraklarında-
ki korsan varlığını sürdürmesi sadece kendi
silahlı gücüne ve arkasındaki emperyalist
desteğe değil, aynı zamanda da işbirlikçi
Arap rejimlerinin suskunluğuna ve ikiyez-
lülüğüne dayanmaktadır. Türkiye’nin ABD
emperyalizminin stratejik müttefiki olması
da, İsrail’le ilişkiler ne kadar bozuk olursa
olsun Siyonist vahşetin cevapsız kalmasın-
daki en önemli etkenlerden biridir. Çün-
kü aynı zamanda hem ABD’nin hem de

Filistin’in dostu olunamaz.

Son Gazze saldırılarının ardından Türki-
ye ve Mısır başta olmak üzere gösterilen du-
yarlılık, Erdoğan’ın İsrail’i sert sözlerle kı-
naması ve işbirlikçiliği ile İsrail’in gizli ve
fiili sponsoru Arap Birliği’nin 11 ülkesinin
dışişleri bakanlarının Gazze’yi ziyaret etmiş
olması bu tabloyu değiştirmemiştir.

İsrail korkusu susturur, devrim korkusu konuşurur

Elbette ki Gazze ziyareti geçmişin sus-
kun suç ortaklığının yanında ileri bir adım-
dır ve Gazze’yi sahiplenme gösterisidir.
Bugün İsrail’e karşı eleştirinin dozu yük-
selmişse, Gazze’ye ziyaret ile Arap ülke-
lerinin suskunluğu bozulmuşsa bunu şu ya
da bu liderin hanesine yazmak saflık olur.
Arap devrimi, bölgedeki iki büyük İsrail
işbirlikçisi diktatörü (Tunus’ta Bin Ali ve
Mısır’da Mübarek) devirince, İsrail’e karşı
susmanın bedeli ağırlaşmıştır. Ayağa kalkan
Arap kitlelerinin mücadelesinin Müslüman
dünyasındaki etkileri rejimleri korkutmak-
tadır. Eskiden sadece İsrail’e karşı çıkma-
nın bedeli vardı ve liderler sadece İsrail ve
ABD’den korkardı. Şimdi kendi halkların-
dan da korkuyorlar ve bu korku onları hare-
kete geçmeye itiyor.

İkiyüzlü ateşkes diplomasisi

Harekete geçiyorlar ama zavallı, ikiyez-
lü ve korkak bir tarzda. Gazze’yi ziyaret et-
tikleri gün Arap Birliği’nin ve Türkiye’nin
bakanları Gazze’de iken İsrail savaş ma-
kinesi 27 insanın canına kıyıyor. İsrail ar-
kasına ABD ve Avrupa’yi ararak meydan
okuyor. Bakanlar Gazze’yi gezerken düşen
bombaların siyasi sonucu İsrail’e karşı tep-
kilerin artması değil ateşkes diplomasisinin
hızlanması oluyor.

Ateşkesin siyasi anlamı doğru kavran-
malıdır. Evet, Gazze halkı ateşkesle mem-
nun olmuştur. Çünkü 8 günde 161 evladını
ve bir komutanını kaybetmiştir. Dev krater-
ler açan İsrail bombaları onların tepesine
yağmıştır. Gökten yağan ölümün kısa süre
de olsa dinmesinden kim memnun olmaz?
Ancak Gazze halkının kendilerine şükran
duymasını bekleyen ve zafer kazanmış eda-
sıyla öne çıkan Davutoğlu ve Mursi gibiler-
in ikiyezliliğini görmek gerekir. Onlar
bir kez daha kavgada araya girip mazlumun
kolundan tutanlardır.

İsrail’i durduran direniştir

İsrail dışişleri bakanı Lieberman “harika
bir iş çıkardık” diyor. Hayır! Harika bir iş
çıkarmadılar! Alçakça saldırdılar. Karşıla-
rında bir kez daha “zillet ile yaşamaktansa
izzet ile ölmeyi tercih eden” bir Gazze halkı
buldular.

Onları bir kara harekâtından vazgeç-
erek ateşkesle yönelten Gazze’nin direniş-
idir. İsrail’in güya “demir kubbe” adlı hava

savunma sisteminin Gazze’den gelen füze-
lerin yarısını imha edememesidir. Direniş-
çilerin İsrail askerlerinin cep telefonlarını
bulup attıkları direniş mesajlarının ordunun
moralini bozmasıdır. Kara harekâtı “İsrail
askerlerini ele geçirmemiz için fırsattır” di-
yen Gazzeli direnişçilerin kararlılığıdır.

İran, Gazze’ye silah yardımı gönder-
diğini ve yerine ulaştırdığını açıklamıştır.
Hamas’ın İsrail’e attığı füzeler İran yapımı-
dır. Savaşın uzaması mezhep çatışmasıyla
arası açılan ve Suriye’de apaçık karşı kar-
şıya gelen Şii ve Sünni anti-Siyonist grup-
ları yakınlaştırma potansiyeli taşımıştır.
İsrail’in 2006’da Lübnan’da Hizbullah’tan
yeddiği tokadın acısı hâlâ tazedir.

Mısır, Refah kapısını her türlü yardıma aç! Türkiye, kalkan olmaktan vazgeç!

Şimdi bu veriler ışığında duruma ba-
kıldığında ateşkes diplomasisinin siyasi
anlamı daha berrak bir biçimde ortaya çık-
maktadır. İki ülke, Türkiye ve Mısır diplo-
masinin kahramanı pozuna girmişlerdir. Bu
ülkelerden Türkiye sadece Malatya’da ku-
rulan füze kalkanı ile İran’a karşı değil Lü-
bnan’daki UNIFIL gücündeki askerleriyle de
Hizbullah’a karşı İsrail’e kalkandır. Erdo-
ğan İsrail’e çok doğru olarak “terör devleti”
yakıştırmayı yapmıştır. Ama aynı Erdoğan,
Türk askerleri UNIFIL’deki varlığını sür-
dürdükçe ve Malatya’daki radar üssü yerin-
de durdukça “Siyonist terör”ün kalkanıdır
ve kalkanı olmaya devam edecektir.

Mısır’da Mursi’yi iktidara taşıyan, Si-
yonist yardakçısı Mübarek’i deviren Arap
devrimidir. Mursi, işbirlikçi Araplarla özel-
likle de bölgedeki mezhep nifakçısı Türki-
ye, Suudi Arabistan, Katar’dan kopmalıdır.
Çünkü onlar devrimin düşmanı emperyaliz-
min müttefiki, İsrail’in kalkanlarıdır. Aksi
takkirdir bugüne kadar devrimi donduran
Mursi, bugün artık devrimin karşısına geç-
miş olacaktır.

Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!

Nihayet Davutoğlu: “Başkenti doğu Ku-
düs olan bağımsız Filistin devleti” kurulma-
dan bu sorun çözülmez diyerek Türkiye’nin
siyasi tutumunu bir kez daha ortaya koy-
muştur. Bu siyasi tavra Arap devletlerini,
Mısır’ı ve kontrol altına almaya çalıştığı
Hamas’ı katmak istemektedir. Bu siyaset
gericidir. Başta Kudüs olmak üzere Filistin
topraklarındaki korsan İsrail varlığına meş-
ruiyet kazandıran siyasetin adıdır. Batı Şe-
ria ve Gazze’de birbirinden kopuk Siyonist
yerleşimlerle parçalanmış bir Filistin ölü
doğmuş bir Filistin’dir. Böyle bir “bağımsız
Filistin” savunmak “yaşamın İsrail” de-
menin ikiyezli halidir. **İsrail yıkılmadan
Filistin’e özgürlük yolu kapalıdır!**

22 Kasım 2012

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi

- Türkiye askeri UNIFIL’den çekilsin!
- Malatya’daki füze kalkanı kaldırılınsın!
- Mısır Refah kapısını her türden yardım için açsın! Gazze’ye uygulanan abluka son!
- Siyonist ölüm aygıtına karşı Gazze halkını silahlandırın!
- Mısır’ı Siyonizmin yardımcısı haline getiren Camp David Anlaşması yırtılsın!
- Yıkılsın Siyonist İsrail! Tarihi Filistin toprakları üzerinde Arap ve Yahudi halkların birleşik, laik, sosyalist Filistin devleti için ileri!

Levent Dölek

Yeni YÖK gericiğine karşı, direnişten başka alternatif yok

Türkiye, "bir yeniden yapılanma, bir değişim, bir dönüşüm, bir sivilleşme, bir yeni anayasa süreci içerisinde" mi? Hayır değil. Hiçbiri değil. Sınıfların çıkarlarından bağımsız, sınıfların karşı karşıya gelmediği, adeta bir doğa olayı gibi karşımıza çıkan ve kaçınılmaz olan bir değişim, dönüşüm, süreç ya da adına ne dersiniz deyin öyle bir şey içerisinde değiliz!

Ama son dönemde en çok işittiğimiz laflar bunlar. Sürekli Türkiye'nin değişmekte ve dönüşmekte olduğundan bahsediliyor. Tüm bunların sınıfsız ve mevsimler gibi kaçınılmaz bir süreç gibi anlatılıyor. Sonra da hep aynı soru geliyor. Yeni anayasa yapıyoruz, karşı mısınız, ne o yoksa siz 12 Eylül anayasasını mı savunuyorsunuz? Sendikalar yasasını değiştiriyoruz, karşı mısınız, ne o yoksa yüzde 10 barajını mı savunuyorsunuz? YÖK yasasını değiştiriyoruz, karşı mısınız, ne o yoksa eski YÖK'ten, 2547'den memnun musunuz?

Bir kere bu değişim dönüşüm dediklerinin hepsi sermayenin tümünün ya da belirli bir kesiminin çıkarlarını yansıtan politikalarıdır. Öncelikle gerçeği tüm yalınlığı ile görmeliyiz. Yeni bir anayasa yapılmıyor. Mevcut anayasada sermayenin ayağına dolanan unsurlar temizlenmek isteniyor ki daha güçlü saldırılabilsinler. Mesela, Yeni YÖK yasasının geçmesi için 130. ve 131. maddelerin değişmesi lazım. Çünkü 12 Eylül kanlı işkenceci askeri darbesinin anayasası özel üniversite kurulmasına cevaz vermiyor! Çünkü 12 Eylül kanlı işkenceci askeri darbesinin anayasası üniversite rektörlerinin patronların doğrudan yer aldığı mütevelli heyetleri tarafından yönetilmesine izin vermiyor! Yani 12 Eylül kanlı işkenceci askeri darbesinin gericiğinin bile yetmediği bir saldırıyla karşı karşıyayız. Durum bu kadar açıkken, bu yasa taslağına karşı çıkarken acaba eskiyi mi savunuyorum diye utanıp sıkılmak ve kendini alternatif sunmak zorunda hissetmek bizim memleketin demokratlarının marifeti olsa gerek! İnsanın başına bir silah dayalı iken, mevcut yaşantımdan çok mu memnundum sanki diyerek karşı koymaması kadar anlamsız bir tavrıdır bu. Kafasına silah dayalı iken katilinle nasıl bir yaşam istiyoruz tartışmasına girmek kadar anlamsız ve aptalca olmasa da...

En son, yeni yükseköğretim yasa taslağı diye YÖK'ün gündeme getirdiği saldırı paketi tam da üniversite emekçilerinin ve öğrencilerinin başına dayanmış bir silahtır. Silahın tetiğinde sermayenin parmağı vardır. Üniversite A.Ş. projesi diye adlandırdığımız bu proje ile öğretim elemanı sözleşmeli köle, öğrenci de müşteri olacak. Üniversitelerin ticarethane dönüşmesi süreci tamamlanacak. Bugün de böyle değil mi? Evet ama bu yeni yasa ile mevcut süreç yasal ve anayasal güvenceye kavuşacak. Bu durumda yapılacak tek bir şey vardır, o da direnmek. Eski yasayı mı savunuyoruz kompleksine girmeye gerek yok. Çünkü eski yasayı savunan onlardır. Eski yasanın en gerici yönlerini koruyup yeni düzenlemelerle gericiğine gericiğilik katan bu girişime değişim, dönüşüm, yeniden yapılanma adlarını takmak, YÖK'e parayla alamayacağı bir propaganda ve reklam hizmeti sunmaktır.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'un devlet ve vakıf üniversitelerinden araştırma görevlilerinin yaptığı çıkış bu anlamda son derece değerlidir. Bir yığın önerinin, raporun, görüşün uçtuğu bir ortamda araştırma görevlileri, 29 Kasım'da İstanbul Üniversitesi'nde düzenledikleri kitlesel toplantıda, YÖK'ün yasa taslağını bir siyasi program olarak tariflemiş, bir "taslak" olarak gayri meşru olduğunu ilan etmiş ve tereddütsüz bir direniş hattı ortaya koymuştur. Araştırma görevlileri tüm üniversite bileşenlerine bu saldırıyı durduracak bir mücadele çağrısı yapmaktadır. Bu çağrı tüm bileşenlerle ve tüm üniversitelerde bir iş bırakma eylemini de kapsamaktadır. Daha önceki saldırılarda olduğu gibi basın açıklaması yapıp Ankara'da bir eylem düzenleyerek kenara çekilmeye razı olmayanlar, tabii ki en başta Eğitim-Sen, bu çağrıya kulak vermelidir. Bu yasanın tek alternatifi yasalasmasıdır. Üniversite A.Ş. saldırısına geçit verilmemelidir.

ÜNİVERSİTE A.Ş.'ye geçit yok!

Yeni YÖK Yasa Taslağı adı altında üniversitelerde sermayenin siyasi programı hayata geçirilmek isteniyor. Bu program üniversitenin tüm bileşenlerine yönelik saldırıların ve hak gasplarının bir habercisidir. Bu saldırının boyutları ve içeriği iyi kavranmalı; karşısına bilinçli, örgütlü ve birleşik bir güçle çıkılmalıdır.

Bu bir yasa taslağı değil sermayenin siyasi programıdır

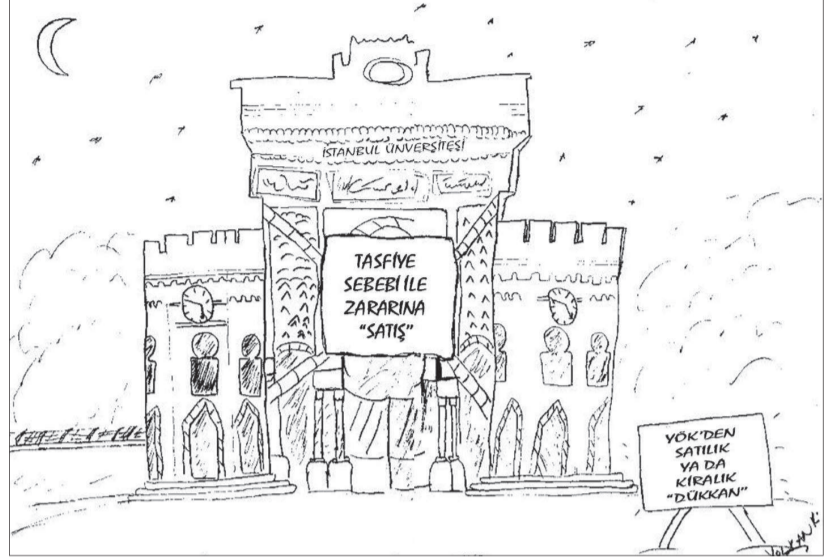
Yasa taslakları belirli bir kanuni çerçevede hazırlanır. Siyasi programlar ise kanuni sınırlara bağlı olmaksızın siyasi hedeflere yönelik hazırlanır. Güya YÖK taslağının ilk paragrafında "İdeal olanın ülkemize kazandırılması için önerilen düzenlemelerin anayasaya uygunluğu sorgulanmamıştır" denmektedir. Bu metnin bir siyasi program olduğunun itirafıdır. Ancak bunu bir yasa taslağı olarak tartışmaya açmakla YÖK, "sermaye için ideal" olana sanki üniversitenin kurumlarıyla yaptığı ortak tartışmasının ürünüymiş gibi meşruluk kazandırmak peşindedir. Elbette ki biz de emekçiler ve öğrenciler için ideal olan bir üniversite istiyoruz. Ancak bunu YÖK'ün kurduğu tezgâhta değil kendi özgür ortamlarımızda tartışırız ve hayata geçirmek için mücadele ederiz. Bugün YÖK'ün açtığı tartışmaya dahil olmak sermayenin siyasi programının bir yasa taslağı olarak meşrulaştırılmasına ortak olmaktır. Bu tuzağa düşülmemeli, YÖK'ün girişimi toptan reddedilmelidir.

Neden reddediyoruz?

YÖK'ün ve sermayenin hedefi: "Üniversite A.Ş.!"

YÖK'ün ve sermayenin programına göre vakıf üniversitelerinin yanında anonim şirket biçiminde özel üniversiteler de kurulacaktır. Bununla da yetinilmeyecek mevcut devlet üniversiteleri "Üniversite Konseyi" adı altında anonim şirketler gibi işletme kural ve ilkeleriyle yönetilecektir. Artık yükseköğrenimin ilkeleri rekabet ve kalite kavramlarıyla tanımlanmaktadır. Üniversite konseyinde en çok vergi veren ya da üniversiteye en çok bağıştta bulunan sermayedarın yer alması öngörülmektedir. Böylece sermaye kendi üniversitelerini kurabileceği gibi parasal gücünü kullanarak dolaylı yollardan hâkim olduğu üniversitelerde doğrudan yönetici olarak yer alabilecektir. Bu özel üniversitelerden bile kötüdür zira sermayenin yönlendiriciliği altına giren devlet üniversitesi demek kamu

Yeni YÖK Yasa Taslağı'na göre üniversiteler...

kaynaklarının doğrudan sermayenin hesabına kullanılmasını anlamına gelir.

Paranın sözünün geçtiği yerde "bilim"e geçmiş olsun!

Mali özerklikle her üniversite kendi yağında kavrulacak. Yükseköğrenime ayrılan devlet kaynakları azalırken öz kaynaklar adı altında devlet üniversiteleri de ticari alanlara yönelecek. Ticari değeri olmayan bilimsel çalışmalar gözden düşecek. Bologna sürecinin Avrupa'da yaptığı gibi Felsefe, Arkeoloji gibi bölümler kapanma tehlikesi ile karşılaşacak. İktisat, Hukuk, Siyasal Bilgiler gibi alanlar sermaye için danışmanlık merkezlerine dönüşecek. Mühendislik fakülteleri Ar-Ge (araştırma geliştirme) departmanlarına çevrilecek. Teknoparkı olmayan üniversitenin yüzüne bakılmayacak.

Harçlar kalktı haraç kesmeye devam!

Birinci öğretim ve açık öğretimde katkı payı dört sene için kalkıyor. Okulu uzatmak ise parayla satın alınacak bir ayrıcalık haline geliyor. Hem okuyup hem çalışmak zorunda olan öğrencilere ya kredi tefeciliğine mahkûm olmak ya da maddi zorluklara katlanmaktan başka çare bırakılmıyor. İkinci öğretimi kazananlar ise devlet üniversitesinde okumayı beklerken kendilerini giderek daha fazla devlet tabelalı özel üniversitelerde bulacaklar. Çünkü birinci öğretimin acısı ikinci öğretimden çıkartılacak.

Özgürlüğümüzü parayla boğacaklar

Üniversiteler üzerindeki YÖK sultası tüm kurumlarıyla sürdürülmektedir. Ayrıca eğitim ve öğretimin temel gereksinmelerinin giderek paralı hale gelmesiyle YÖK'ün sultasına paranın sultası eklenecektir. Katkı paylarının kalkmasıyla derhal yemeklere zam yapılarak bu paralar fiilen geri alınmıştır. Bazı bölümler için elzem olan arazi gezileri için artık kaynak yok. Sponsor bulmaya otobüs verilmiyor. Üniversitenin vazgeçilmez parçası olan sosyal etkinliklerin hepsi için aynı şey geçerli olacak. Sponsorlu etkinliğin içeriği de sponsoruna uygun olacak. Üniversitede özgürlük sadece polisle, copla değil artık paranın gücüyle de yok edilecek.

Sözleşmeli kölelik sistemi öğrenciyi de vuracak

Üniversite A.Ş. sisteminde her düzeyde sözleşmeli istihdam gündeme geliyor. Böylece iş güvencesi olmayan öğretim üyeleri sindirilerek sadece müfredatı uygulayacaklar ya da öğrenciye faydalı olmak yerine paralı projelere koşturup eğitim öğretimi yine sözleşmeli asistanların üstüne yıkacak. Eğitim içeriği fakirleşecek ve daha da yozlaşacak.

Bu saldırıyı durdurabiliriz ve durduracağız da!

Sermayenin, üniversiteleri anonim şirkete dönüştürme projesi yeni değil. 1994 yılındaki TÜSİAD raporundan beri aynı proje ısıtılıp ısıtılıp gündeme getiriliyor. Yani bu program sadece AKP hükümetinin değil ondan öncekilerin de paylaştığı bir programdır. Bu yüzden doğru ve bağımsız bir noktada durmak önemlidir. Üniversite bileşenleri, öğrencisi ve emekçisiyle hep birlikte bu saldırıyı durdurabilir ve durdurmalıdır!

DİP'li öğrenciler

Onların Gramsci'si, bizim Gramsci'miz

2012 ünlü İtalyan Marksisti Antonio Gramsci'nin 75. ölüm yıldönümü. 1926'da Mussolini'nin zindanına düşen Gramsci 1937'de hayata gözlerini yummuştur. Komünist hareketin ve solun tarihinde Gramsci kadar tartışmalı, onun kadar sağa sola çekiştirilen, onun kadar pespaye yorumlara tâbi kılınan birini bulmak mümkün değildir. Belki de Gramsci, tarihte düşüncesi en çok çarpıtılan düşünürdür. Yaratılmaya çalışılan bütün izlenimlerin aksine, Gramsci esas olarak Leninizmi İtalya ve Batı Avrupa koşullarına uyarlamaya çalışan bir komünistti. Önemli hataları vardı, ama komünistti. Yani kapitalistlerin devletini alaşağı etmek ve proletaryanın sınıf iktidarını kurmak için mücadele ediyordu.

Gramsci (okunuşu "Gramşi"), günümüzde her türden reformist, sivil toplumcu, sol liberal, post-modernist, post-Marksist, yani her eğilimden anti-Marksist düşünürün kullandığı bir düşünce adamı haline gelmiştir. Esas olarak söylenen şudur: Leninizm bütün dikkatini devleti ele geçirmeye odaklaştırmıştır. Oysa Gramsci, en azından Batı Avrupa'da, sivil toplumun çok güçlü olduğunu keşfetmiştir. Bu temelden hareketle şu sonuca ulaşmıştır: Batı'da devrim, burjuva devletinin yıkılması, proletaryanın iktidarı, bütün bunlar hayaldir. Sosyalizme geçiş "çok partili parlamenter hayat" içinde gerçekleşecektir. Bütün mesele toplum üzerinde kültürel hegemonya kurmaktır.

Bu, Gramsci'nin solda kullanımının sosyalizme en yakın duran biçiminin özeti. Daha ileri gidenler ve sosyalizmi bir amaç olarak bütünüyle tasfiye edenler bugün çoğunluktadır. Gramsci artık sosyalistlerin değil, "kültürel araştırmalar" modasının temsilcisi akademisyenlerin bayrağı haline gelmiştir. Bütün işlevi de adını kullanana "ilerici" payesini vermesidir.

Gramsci'nin adının koşulduğu bir ikinci görev daha vardır: Marksizmden istifa etmiş ama dönüklüğünü bir türlü kabul edemeyen yorgun aydınların mazereti olmak. Marksizmden sol liberalizme hicret etmiş aydınların önemli bir bölümü kendini "Gramsci'ci Marksist" olarak anarak gençlerin kafasında bulanıklık yaratmak ve "onur"larını korumak

peşindedirler.

Gramsci Leninisttir

Yukarıda yer darlığı dolayısıyla çok kısa ve şematik biçimde özetlenen görüşlerin Marksizmden ne kadar uzak olduğu açıktır. Oysa Gramsci sadece gerçek anlamıyla Marksist değildir, daha dar anlamda Leninisttir. Bir yandan siyasi pratiği, bir yandan da teorik çalışmaları bunu açıkça ortaya koyar.

İtalyan sosyalist hareketi içinde Gramsci'nin temsil ettiği akımın en önemli ifadesi, 1919-20 yıllarında yayımlanan *Ordine Nuovo* (Yeni Düzen) adlı haftalık gazete olmuştur. Bu gazetenin bütün amacı, Rusya'da iktidarı ele geçirmiş olan "sovyet"lerin İtalya'da bir karşılığı, bir ön biçimlenmesi olduğunu ortaya koymaktır. İtalyan işçi sınıfı 1919-1920 yıllarında Rus devriminin yarattığı heyecanı da etkisiyle devrimci bir ruh durumuna girmiştir. Bu, en ileri ifadesini Gramsci'nin de 1911'den beri bulunduğu, İtalyan sanayi proletaryasının en güçlü merkezi olan Torino'daki fabrika konseyleri deneyiminde, 1920 baharındaki genel grevde ve fabrika işgallerinde bulur. *Ordine Nuovo*, Rus devriminin deneyimini İtalya'ya uyarlamak atılımıdır. Bu yüzden o dönemin İtalyan partisi içindeki çok sayıda eğilim ve hizip içinde Lenin, Gramsci'nin *Ordine Nuovo*'sunu Bolşevizmin İtalya'daki temsilcisi olarak nitelmiştir.

seden ekonomizme karşı mücadelesinin anlamını en iyi kavramış Marksistlerden biridir. Sol liberallerin bir "kültür" olgusu

haline getirdikleri "hegemonya" kavramını tam da Lenin'in anlamında, yani proletaryanın öteki ezilen sınıf ve katmanlar üzerinde nüfuz kazanarak devrime destek haline getirmesi anlamında kullanır. Leninizmi "proleter hegemonyasının doktrini" olarak tanımlar. Ona göre, Lenin'in Rusya için yaptığı türden bir somut analiz öteki toplumlar için de yapılmalıdır. Kendisi, İtalya'da proletaryanın yoksul köylü kitlelerini kazanmak için iki soruna cevap getirmesi gerektiğini tespit eder: "Güney sorunu" (yani başta Sicilya olmak üzere, Sardunya ve Napoli) ve "Vatikan sorunu" (İtalyan burjuvazisinin Katoliklik yoluyla köylü kitlelerinin üzerinde kurduğu hegemonyanın sarsılması). Bu amaçla Roma İmparatorluğu'ndan İtalyan burjuva devrimi olarak nitelenebilecek Risorgimento'ya kadar İtalyan tarihini incelemeye girişir. Ayrıca, bu hegemonyanın taşıyıcısı olacak aydınlar üzerinde araştırmalar yapar. İşte reformist ve sivil toplumluların kutsal kitabı *Hapishane Defterleri*, aslında Gramsci'nin bu Leninist çerçevede içinde yaptığı araştırmaların notlarından oluşur.

Faşizmin Trotskiy'den önceki en önemli teorisyeni

Faşizm işçi sınıfı düşmanı bir hareket olarak Almanya'dan önce İtalya'da ortaya çıkmış ve Mussolini'nin önderliğinde 1922'de iktidara gelmiştir. Ekim devriminin hemen ardından ortaya çıkması, büyük problemlerle boğuşan Bolşevik önderliğin faşizme gereken teorik dikkati göstermesine engel olmuştur. İtalyan hareketinde ise, ultra solcu Bordiga'nın adıyla özdeşleşmiş bir faşizm analizi (faşizmi sadece bir karşı devrimci burjuva hareketine indirgemek) ve ona karşı bü-

Antonio Gramsci'nin hayatı (1891-1937)

İtalya'nın güneyindeki Sardunya (ya da Sardinya) adasında yoksul bir memur ailesinin çocuğu olarak hayata geldi. Çocukken geçirdiği bir kaza yüzünden bedensel olarak gelişemedi, kısıcak, kambur, kırılğan bir insan olarak yaşadı. 13 yaşına kadar çalışmak zorunda kaldığı için okuyamadı, ama daha sonra arayı kapattı, burs kazanarak Torino'da üniversite okudu. 1913'te sosyalist oldu, 1917 sonrasında Bolşevik-Leninist. 1919-1920'de Bolşevizmi İtalya'ya taşıyan *Ordine Nuovo* haftalık gazetesini çıkarttı. 1921'de İtalya (İtalyan değil!) Komünist Partisi'nin (İKP) kurucuları arasında yer aldı. 1922'de partisini temsilen Komintern'in Dördüncü Kongresi'ne katıldı. Moskova'da tanıştığı keman sanatçısı Giulia Schucht ile evlendi, iki erkek çocuğu oldu. 1924'te İKP'nin başına geçti, milletvekili seçildi. 1922'de iktidara yükselmiş olan Mussolini, 1926'da milletvekili dokunulmazlığını da çiğneyerek Gramsci'yi tutuklattı. Açılan davanın savcısı "bu beynin yirmi yıl boyunca çalışmasını engellemeliyiz" dedi. Hapiste beyni hiç durmadı, sürekli yazdı. Ama yirmi yıl yaşayamadı. Zaten kırılğan olan sağlığı daha fazla yaşamasına izin vermedi, 1937'de, 46 yaşında öldü.

tün öteki siyasi hareketlerle ittifakı dışlayan sektör bir mücadele anlayışı hâkimdi. Gramsci faşizmin hem nasıl bir tehlike olduğunu erkenden kavramış, hem küçük burjuva kitleleri işçi sınıfına karşı saldırtmaya dayandığını sezmiş, hem de bağımsız işçi sınıfı örgütlerini bütünüyle ezme yönelişini tespit etmişti. Bu bakımdan, 1930'lu yıllarda Trotskiy Almanya ve sonra İspanya bağlamında faşizmi ve faşizme karşı mücadele taktiklerini en gelişkin biçimde ele almadan önce, Marksist harekette en önemli faşizm teorisyeni olarak görülebilir.

Leninizmin İtalya'ya uyarlanması

Gramsci'nin teorik çabasının özü de Lenin'in "hegemonya" kavramının İtalyan ortamına uyarlanması ve buradan İtalyan devrimi için bir strateji türetilmesidir. Gramsci, Lenin'in işçi sınıfı saflarında ortaya çıkan ve sınıfı kendi dar ekonomik çıkarları konusunda mücadeleye hap-

Gramsci'den düşünceler

Devrimci parti konusunda: "Parti inceden inceye düşünülmüş ve başka partilerden farklı bir biçimlenmeye gitmelidir: Küçük burjuva bir parlamenter partiden devrimci proletaryanın partisine dönüşmelidir (...) Homojen, iç tutarlılığı olan, kendine özgü bir öğretisi, taktiği, en ufak bir gevşemeye izin vermeyen, katı bir disiplini olan bir parti."

Faşizm konusunda: "Sanayi ve tarım proletaryasını kölece bir çalışma düzenine tâbi kılmak için şiddetin hiçbir türünden kaçınılmayacaktır. İşçi sınıfının siyasi mücadelesini (parti) acımasızca ezme ve ekonomik direniş organlarını (sendikalar ve kooperatifler) burjuva devletinin dışlıları arasında eritmek için her şey yapılacaktır."

Proleter hegemonyası konusunda: "Kuzey'in burjuvazisi, İtalya'nın güneyini ve adaları köleleştirmiş, sömürülecek sömürgeler haline getirmiştir; Kuzey'in proletaryası, kendini kapitalizmin köleliğinden kurtarıncıken, Güney'in, Kuzey'in bankalarına ve parazit sanayicilerine esir kılınmış köylü kitlelerini de özgürleştirecektir."

Gramsci ve Stalinizm

Gramsci'nin Leninizmi, Stalinist bürokratik yozlaşmaya destek vermesini olanaksız kılacak kadar sağlamdı. Ne var ki, cezaevi koşullarında Sovyetler Birliği'nde ve Komintern'de olan biteni ayrıntısıyla izlemesi olanaksızdı. Bu yüzden, Stalinizmin yükselişine ilişkin açık ve bütünsel bir tavrı olup olmadığı bilinmiyor. Bilinenleri bir araya getirirsek şu noktalar dikkat çeker:

• 1926'da cezaevine girmeden önce, Bolşevik Partisi içindeki tartışmada Stalin-Buharin ekibinin görüşlerine hak vermiş, Trotskiy'in görüşlerini ise yanlış bulmuştur. (Gramsci'nin yanılığının kaynağı, Rusya'daki tartışmanın gerçek içeriğini doğru kavrayamamasıdır.) Buna rağmen, tartışmayı komünistler arası bir tartışma olarak gördüğü için buna uygun bir yöntemle çözülmesini savunmuş, her iki tarafı da sağduyuya çağırılmış, "Trotskiy, Zinovyev ve Kamenev bizim ustalarımızdır" diye yazmıştır. Bu yüzden, İtalya Komünist Partisi'nin (İKP) Moskova'daki temsilcisi (ve Gramsci hapse düşünce partinin başına geçecek olan) Togliatti, bu gö-

rüşlerin yer aldığı mektubu Bolşevik Partisi'ne vermemiştir.

• 1930'da Stalinistleşmiş Komintern "Üçüncü Dönem" adı altında çılgın bir ultra sol politika benimsediğinde, İKP'nin Politik Bürosu'nun sekiz üyesinin üçü, işçi hareketinin intiharı anlamına gelecek bu politikayı reddetmiştir. (Bu üçlü, yani Leonetti, Tresso ve Ravazzoli, daha sonra İtalyan Trotskist hareketinin kurucuları olacaktır.) Parti bu konuda Gramsci'nin kararını öğrenmek için kardeşini cezaevine yollamış, kardeşi Gramsci'nin Komintern çizgisini desteklediğini açıklamıştır. Ne var ki, çok yıllar sonra bu kardeş Gramsci'yi hapiste sahipsiz bırakmamak için yalan söylediğini, Gramsci'nin aslında Komintern çizgisine karşı çıkmış olduğunu ifade etmiştir!

• İKP'nin Stalinistleşmesi ilerledikçe Gramsci cezaevinde parti mensuplarının yalıtılmış, sonunda bütünüyle terk edilmiştir. Bunun partinin doğrultusuyula ilişkisi henüz keskin kes saptanmış değildir, ama devrimci Marksistler meselenin esas olarak burada düğümlendiği kanaatinde.

Mustafa Kemal Coşkun

AKP ve örtmeceler

Gündelik hayatta söylenmesi kaba, kötü, olumsuz ya da sakıncalı görülen kelimeler yerine zaman zaman örtmece sözcükler kullanıldığı olur. Bu türden sözcükler kullanılarak algılamayı değiştirmeye yönelik bir anlatım gerçekleştirilir. Diyelim Türkçe’de “ölmek” yerine kullanılan birçok örtmece sözcük vardır: Günü dolmak, ömür defterini kapatmak, vadesi dolmak, adres değiştirmek, ahrete intikal etmek, dünyasını değiştirmek, dünyaya veda etmek, ebediyete geçmek, can borcunu ödemek, ruhunu teslim etmek, dünyaya gözlerini kapamak, toprak olmak, son nefesini vermek, yaşamını yitirmek/kaybetmek gibi. Bu tür bir kullanım gündelik hayatta kullanıldığında pek bir sorun oluşturmayabilir, zira korku ve kaygı gibi duyguları önlemeye yönelik olduklarından edebiyatçılarca “güzel adlandırma” olarak bile adlandırılır.

Lakin ezen-ezilen, iktidar olan-tabii olan ya da sömüren-sömürülen ilişkileri söz konusu olduğunda bu tür kullanımlar daha önemli başka bir işleve sahiptir ki, o da aldatma ve yanıltmacadan başka bir şey değildir. Zira bu durumda daha çok tahakkümü/sömürüyü maskeleyen ya da daha zararsız ve nötr bir görünüm verme işlevini üstlenir. Böylece güzel adlandırma amacından çok tahakküm altında olanın algısını bütünüyle değiştirmeye yönelik bir yanıltmacaya olanak sağlar. Örneğin metalara yapılacak zamlar için “fiyat ayarlaması”, cezaevi operasyonları için “hayata dönüş operasyonu”, savaş yerine “barış harekâtı”, soykırım yerine “etnik temizlik” demek böylesi bir algı değişimini sağlamaya yönelik söylemler olarak değerlendirilebilir. Bu türden söylemler birçok kişiye rahatsızlık verebilecek bir faaliyete ya da olguya daha yumuşak bir görüntü vermek, daha kabul edilebilir kılmak, daha şirin görünmek, daha da önemlisi meşruluk kazandırmak adına hâkim olanlar tarafından kamusal söyleme dâhil edilir. Böylece tahakkümün birçok nahoş olgusu maskelenir ve onlara zararsız ya da steril görünüm verme rolü yerine getirilir. Örtmeceler, özellikle zor kullanımını gizlemek için tasarlanmışlardır. Bunun günümüzde karşımıza çıkan en güzel örnekleri, giderek değişen ve genellikle çalışanların çıkarlarına uygun olmayan çalışma biçimlerinin ve emekçilerin işyerinde kontrol edilmesi yöntemlerinin genellikle “esnek çalışma koşulları”, “toplum kalite yönetimi”, “kalite çemberleri”, “performansa dayalı ücretlendirme” gibi söylemlerle kamusal söyleme sokulmuş olmasıdır.

AKP’nin bugün en güzel yaptığı iş bu olsa gerek. Ne zaman “açılım” lafını kullansalar, bilin ki gerçekte başka şeyler oluyor: “Kürt açılımı”nın gerçek hedefinin, aslında Kürt muhalefetini ne pahasına olursa olsun bitirmek olduğudur, tıpkı Alevi açılımının Alevileri/Aleviliği “tanımlamak, böylece de düzene sokmak, şekil vermek ve sonuçta yeniden inşa etmek” amacını taşıyor olması gibi. Ancak AKP açısından “reform” kavramının örtmece görevi açısından özel bir önemi vardır. Ne zaman işçi hakları budanacaktır, adı “çalışma yaşamında reform” olur. Ne zaman örgütlenme hakkı ortadan kaldırılabilecek, adı “sendika reformu” olur. Ne zaman yerel yönetimleri zayıflatacak, yönetim sistemini aslında bütünüyle merkezileştirecek bir yasa çıkarmaya girişirler, adı “yerel yönetim reformu”dur. Bunu en son örneği, üniversiteleri özelleştirmeye ve bir kamu kurumu değilmiş de bir şirketmiş gibi yönetmeye hazırlandıkları yeni YÖK yasa tasarısıdır. Elbette ki adı “üniversite reformu” olacaktır.

Ama burada asıl önemli olan, ne zaman ezilenlerin, emekçilerin örgütlerinin bunların farkına varıp mücadeleye girişecekleri, bu örtmece kavramların yerine kendi çıkarlarını ifade eden kavramları geçirecekleri ve kamusal kullanıma sunacaklarıdır. Ne zaman işçi sendikaları hükümetin her dediğine evet demeyi bırakıp gerçekten bir sınıf sendikası olacak ve çalışanların haklarını korumaya ve geliştirmeye girişeceklerdir? Ne zaman üniversite hocaları bu toplumun “aydın”larının bir parçası olarak gerçekten ifade özgürlüğünü ön plana çıkararak ve şirketleşmeyi reddeden bir üniversite için kolları sıvayacaktır? Ne zaman kimi sol-sosyalist zevat, AKP “reform”larını demokrasi çerçevesinde değerlendirmeyi bırakacaktır? Ne zaman sosyalistlerin hedefi kıyırık burjuva demokrasisini inşa etmeyi bırakmak olacaktır?

Doğrusunu söylemek gerekirse bütün bunları yapabilmeyin koşullarının yeterince olgunlaştığını, aslına bakılırsa bugün işçi ve emekçilerin bunlara hazır olduğunu düşünüyorum. Hazır olmayanlar asıl olarak bu sendikaların koltuklarını zapt etmiş bürokratlardır. Ve bütün bunlar olduğunda AKP’nin tek bir “reformu” bile kimsenin önünde duramayacaktır.

No, we can't!

Obama’nın 2008’de seçilirken sloganı “Yes, we can!”di. Yani, lafına değil ama ruhu-na uygun çevrilirse, “Neden yapamayalım, yaparız tabii!” Obama, o dönem bir de sol bir imaj yaratınca gençliğin de, soldaki insanların önemli bir bölümünün de gönlünü kazanmıştı. O heyecan dalgası içinde, birçok solcu, sadece ABD’de değil dünyanın her yerinde birçok iyi niyetli insan Obama’ya inanmıştı. Obama da “Yes, we can!” sloganıyla sola ve gençliğe oynuyordu. Aradan geçen dört yıl, hiçbir şey yapamayacağını, yapmak istemediğini gösterdi!

Obama’nın bir adının da “Hüseyin” olduğunu hatırlayan var mı bugün? Ama 2009’da görevi devralırken o ad özellikle vurgulu biçimde kullanılmıştı. Neden? Çünkü Obama öncesi dönemde George W. Bush ABD’nin İslam ve Arap dünyası ile ilişkisini mahvetmişti. ABD “halkla ilişkiler” denen manipülasyon sanatının en ince uygulamalarının yapıldığı ülkedir. Amerikan hâkim sınıfı, Bush’un ABD emperyalizminin çıkarları açısından yarattığı tahribatı onarmak için sevimli bir siyahiyi, iyi bir hatibi, göbek adı “Hüseyin” olan birini başkan yaptı. Avrupa burjuvazisi de, daha birinci yılını doldurmadan kendisine Nobel barış ödülü verdi. Türkiye’nin Cengiz Çandar’ları, Hasan Cemal’leri, Eyüp Can’ları, Ahmet İnsel’leri de, kimi ABD emperyalizmini Türkiye halkı nezdinde şirin gösterebilmek için, kimi ise müzmin düzen solculuğundan, Obama’yı bir matahmış gibi savundu. Oysa Obama’nın bu dört yılından akıllarda kalması gereken, Afganistan’daki savaşı Pakistan’a da yaygın politikası olmalıdır. Sarkozy gibi bir gericinin kuyruğunda Libya’ya açtığı

Obama kazanmadı, Romney kaybetti

savaşı olmalıdır. Başta Usame bin Ladin olmak üzere, kendisine düşman güçlerin siyasi önderlerini yargısız infaz etmesi olmalıdır.

Obama ABD halkına da bir şey getirmede. Ünlü ve çok tartışılan sağlık reformu bile aslında özel sektör firmalarının pazarını genişletme ekseninde düzenlenmişti. İşsizleri engellilik yardımıyla bağlayarak sayılarını istatistiklerde düşük gösterme çabalarına rağmen, istemediği halde yarı zamanlı çalışanlar da sayıldığında dört sene sonunda yüzde 16’lık bir işsizlik oranı ile seçime gitti. Peki, nasıl oldu da kazandı?

Çünkü rakibi vasatlık abidesi bir iş adamıydı. Mitt Romney, kendi partisi içindeki çılgınca liberal Tea Party’cileri mi, yoksa merkezdeki kararsız seçmeni mi tatmin etmesi gerektiğine karar veremeyen, Obama yönetiminin ekonomik performansından hoşnutsuz durumdaki halka alternatif bir programı savunmaktan bile korkan, zavallı bir adaydı. Halkın yüzde 40’ını, sırf sosyal yardımlar-

dan yararlandıkları için parazit sayan bir adaydı. Yetmedi, kendisi öyle olmadığı halde, bizdeki kürtaj karşıtları kadar aşağılık argümanlar ileri süren adayların geldiği bir Cumhuriyetçi partinin adayı olma şanssızlığını da yaşadı.

Derinden bölünmüş bir ülke

ABD bugün yönetilemez bir ülke görünümü veriyor. Ülke derinden bölünmüş durumda. Siyahilerin yüzde 96’sı Obama’ya oy vermiş! Latinoların (yani Latin Amerika’dan gelen göçmenlerin) yüzde 72’si de! Kadınların yüzde 65’i Obama’ya oy kullanmış (Cumhuriyetçilerin kürtaj konusundaki görüşleriyle bu oran düşük bile!) Ama beyaz erkeklerin sadece % 25’i!

İşte bu bölünmüşlüktür ki, zenginlerin, beyazların ve erkeklerin bir tarafa, yoksulların, göçmenlerin, kadınların öteki tarafa olduğu bu tablodur ki, ABD hâkim sınıflarının büyük depresyon karşısında tutarlı bir politika izlemesini engelleyerek krizi derinleştiriyor. Hep birlikte, kolektif olarak haykırıyor Amerikan burjuvazisi: “No, we can’t!”

Erdoğan’ın adamı kazandı, Gülen’inki kaybetti

Obama’nın dış politikasını belirleyen, Bush döneminin “neo-con” denen aşırı muhafazakâr, hem Hıristiyan köktendincisi, hem Siyonizm destekçisi akımının alternatifi olma zorunluluğu oldu. Bu yüzden Obama Arap ve Müslüman dostu olmak zorunda idi. Yine bu yüzden Siyonizm’e karşı mesafeli olması da gerekiyordu. İşte bu politika, Tayyip Erdoğan’a “ilaç gibi geldi”!

Erdoğan, 2008’e kadar İsrail’le gayet iyi geçiniyordu. Suriye ile İsrail’in arasını bularak herkesin gözüne girmeye de çalışıyordu. Ama İsrail’in (tam Obama’nın başa geçmesinin arefesinde) 2008 Aralık ayında Gazze’de (Erdoğan’a haber vermeden) başlattığı katliam, her

şeyi altüst etti. Erdoğan Davos’ta “one minute” dedi. Bunun üzerine Mayıs 2010’da Mavi Marmara olayı gelince, AKP’nin Türkiye’nin eksenini kaydırıp kaydırmadığı meselesi, emperyalizmin (ve onun buradaki sadık destekçilerinin) ana kaygılarından biri haline geldi. Bu bağlamda, Obama’nın Müslüman ve Arap dünyasına kucaklayıcı yaklaşımı ve İsrail ile arasına koyduğu mesafe, Erdoğan için cankurtaran rolü oynadı. O dönemde bir Cumhuriyetçi başkan olsaydı, ABD-Türkiye ilişkileri büyük bir sarsıntı yaşayabilirdi.

Bunu Arap devrimi izledi. Mübarek gibi mutemet adamlarını başta tutamayan ABD, Obama’nın yönetiminde, “denize düşen yılanı sa-

rılır” misali Müslüman Kardeşleri evcilleştirme yolunu seçti. İşte bu konuda Erdoğan ABD’nin arayıp da bulamayacağı bir koz olarak parlıyordu: elhamdülillah Müslüman, ama emperyalizme yürekten bağlı! Müslüman Kardeşleri ve benzerlerini evcilleştirme görevi Erdoğan’a verildi ve böylece “eksen kayması” tartışması aşıldı. Şimdi Obama’nın yeniden seçilmesi, Erdoğan’a rahat nefes aldırarak bir gelişmedir.

Buna karşılık İsrail muhibbi Fethullah Gülen bu seçimin Türkiye’deki mağlubudur. Cumhuriyetçi parti, Siyonist devlete çok daha fazla açık çek vermesi bir ilke olarak benimsemiştir. Mavi Marmara olayında Erdoğan’ın karşısında, İsrail’in yanında yer alan Fethullah Gülen, Romney’nin seçimi kazanması halinde Erdoğan karşısında önemli bir koz elde edecekti.

Kürtaj devlet sırrı

Hükümetin kürtajı yasaklama girişimi yeniden mi gündeme geliyor? Tayyip Erdoğan'ın yaptığı sert kürtaj karşıtı açıklamaların ardından kürtaj hakkı yaz aylarında epeyce konuşulmuştu. Hükümet bu tartışmanın ateşini biraz düşürmüş olsa da kürtajla ilgili düzenlemeleri gündeminden kaldırmadı. Geçtiğimiz ay da kürtajla ilgili raporun Erdoğan'a sunulduğu haberleri basında yer aldı.

Rapor elbette yayınlanmadı. Basında çıkan haberlerin hemen hepsi belli bazı noktaları öne çıkarıyor. Bunlara göre yeni düzenlemede de şu an olduğu gibi yasal kürtaj süresi için 10 haftalık üst sınır korunuyor. Tecavüz ve ensest olayları için de 21 haftalık üst sınırın korunduğu ifade ediliyor. Ama aslında mevcut yasadaki üst sınır 20 hafta. Hastaneler dışında polikliniklerin de sıkı bir denetime tabi tutulması, yasal süreyi aştığı halde kürtaj yaptığı belirlenen doktorların iki yıl hapis cezasına çarptırılması söz konusu.

Daha önce çıkan haberlerde yeni yasada kürtaj yaptırma talebiyle gelen kişilere dört günlük düşünme süresi verilmesini öngören bir maddenin

olacağı ifade ediliyordu. Şimdi ise kürtaj yaptırmak isteyen kadınlara neden kürtaj yaptırmak istediklerine dair bir anket doldurulacağı söyleniyor. Kürtaj yaptırmaya nedeninin bu şekilde kayıt altına alınması, kadınları vazgeçirme yönünde bir etki yaratacağıdır.

Yeni düzenlemede ayrıca kürtajın zararlarının doktorlar tarafından kadınlara anlatılması da öngörülüyor. Bunun anlamı, kadınları kürtajdan vazgeçirmek için korkutmak, üzerlerinde baskı oluşturmaktır. Yapılması gereken ulaşılabilir, ücretsiz ve güvenli doğum kontrol hakkının tüm kadınlar sağlanmasıdır.

Raporda yer alan en can alıcı düzenlemelerden birisi de kadınların kürtajdan vazgeçmelerini sağlamak amacıyla bebeğin kalp atışlarının dinletilecek olması. Hamileliğin 10. haf-

tasında bırakın bebeği, cenin haline bile gelmemiş, sinirleri oluşmamış bir embriyonun mu yoksa kadının kendi kalp atışlarının mı dinle-

tileceği tartışmasına hiç girmiyoruz. Burada esas önemli olan kadınlar üzerinde ikna çalışmasının yanı sıra suçluluk duygusu yaratarak psikolojik baskı da kurulacak olmasıdır.

Kürtaj hakkı ile ilgili veli-vasi-eş izni, sağlık personeline görevden çekilme hakkının tanınması gibi bir dizi konuda raporda ne tür düzenlemeler yer aldığı henüz açıklanmadı. Hükümetin bu alanda sessiz sedasız çalışmalarını sürdürmesine izin vermeden, kürtaj hakkını savunmak, bu sürecin takipçisi olmak gerekir. Çünkü Mayıs ayında Erdoğan açıklama yaptıktan sonra uygulamada kadınların karşılaştıkları zorlukların, engellerin, fiilen kürtaj yapmayı reddeden doktorların sayısındaki artış, yasal sınırlamaların getirildiği durumda kadınların beklediğinin göstergesi.

Gerçek diyor ki:

- Herkese ücretsiz, ulaşılabilir, doğum kontrolü
- Her kadına ücretsiz, ulaşılabilir ve güvenli kürtaj hakkı
- Daha fazla kadın-doğum hastanesi
- Hastanelerde fiili kürtaj yasağı uygulamasına hayır!
- Kürtajda veli-vasi-eş izni koşuluna hayır!

Mısır devriminde cepheler yeniden kuruluyor

Mısır devrimi, devlet başkanı Mursi'nin 28 Kasım günü açıkladığı Anayasal Bildiri kriziyle yeni bir evresine girdi. Bu yeni evrede cepheler değişiyor. Artık devrimin karşısında ön planda eski rejim yok. Liberal ve emperyalizm yanlısı İslamcı bir gerici var. Üstelik, geçmişte zaman zaman kendi içinde ayrılıklara düşen İslamcı hareket bu sefer tam bir cephe oluşturdu. Uluslararası çapta İslam âlimlerinin lideri konumundaki Şeyh Yusuf el Karadavi'den, yer yer İhvan'dan keskin farklılıklar göstermiş olan Selefiler (Nur Partisi) kadar birçok İslamcı bileşen Mursi'nin ardına dizildi. Buna karşılık, devrim güçlerinin yanı sıra Hıristiyanların ve laik duyarlılığa sahip olanların büyük bölümü de Mursi'nin karşısında yer aldı. Bunlara, eski rejimin bağrından gelen unsurları da eklemek gerekir.

Devrimin bu evresinin sorunları daha öncekinden çok farklı. Eskiden düşman, baskıcı ama ardında zinde toplumsal güçler barındırmayan, artık bir kabuk haline gelmeye başlamış bir

rejimdi. Şimdi ise, devlet içinde bazı mevzilerce desteklenen büyük toplumsal güçler ve kitleler var karşıda. Bu sefer dinamik bir iç savaş dinamiği.

Mısır devriminin sorunları

Ama sadece düşman değişmedi, devrim kampının kendisi de bulanıklaştı. Her şeyden önce, laik duyarlılığa sahip kesimler içinde burjuvazinin temsilcileri mevcut. Daha önemlisi, eski rejimin önemli unsurlarının da devrim kampı ile birlikte Mursi'nin karşısında yer alması. Ordunun ve eski rejim temsilcilerinin yeni durumda politikası ne olur bilinmez. Ama Mursi'ye isyan ederek greve giden yargıçların, en başta da Mursi'nin görevden aldığı ama yargıçların sahip çıktığı başsavcının, Mübarek rejiminin ana dayanaklarından biri olduğunu unutmamak gerekir. Demek ki, bu yeni kavşakta devrim güçleri ile eski rejim güçlerinin bayraklarının birbirine karışması tehlikesi doğmuştur.

Bu tehlikeyi güçlendiren bir baş-

ka yeni gelişme de Mursi'ye muhalif kamptaki politik güçlerin yeniden kümelmesinde görülüyor. Devlet başkanı seçiminde ilk iki adayın hemen ardından üçüncü olan sol Nasırcı Hamdin Sabbahi ve yeni siyasi partisi Mısır Halk Cereyanı, tam da bugünlerde İhvan'a karşı bir cephe oluşturmuş bulunuyor. Ulusal Selamet Cephesi'nde onlarca parti ve demokratik örgüt yer alıyor. Sabbahi ve partisi cephe içinde çok güçlü. Ama liberal Muhammed El Baradei ve Mübarek'in eski Dışişleri Bakanı ve eski Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa da cephenin önde gelen isimlerinden. İhvan kendi kontrolünden çıkıyor gibi görünürse emperyalizmin de bu cepheyi desteklemesi bu yüzden bir olasılık.

Bu cephe devrimci kitlelerin taleplerinin daha şimdiden gerisinde kalmaya başladı. El Baradei'lerin "Anayasal Bildiri geri çekilirse Mursi ile diyalog kurarız" yönlü "sorumlu politikacı" söylevleri biter bitmez kitleler devrimin ana sloganına geri dönüyorlar: "Halk rejimi devirmek istiyor!" Fark ancak bu kadar çıplak biçimde ortada olabilir! Halkın programı ile bu beyefendilerin programı bambaşka. El Baradei'ler ve Amr Musa'lar kâh eski rejime, kâh İhvan iktidarına yamancaklardı. Her zaman patronlarından, yani emperyalizmden aldıkları işaretlere göre yürüyeceklerdir. Mısır'ın ise, ne eski rejimle, ne İhvan gericiliği ile uzlaşmadan devrimin hedefleri doğrultusunda yürüyecek bir Üçüncü Cephe'ye ihtiyacı vardır. Devrimci kitlelerin yeni sloganı devrimin hedeflerinin ne olduğunu gayet güzel açıklıyor: "Ekmek, özgürlük, Kurucu Meclis'e hayır!" Bu son slogan Mısır devriminin gerici liberal İslam tarafından çalınmasına karşı çıkmaktadır. Bu karşı çıkış bugün bu biçimi alıyor, yarın başka biçimlere bürünecektir.

Leyla Edip

Cinsel şiddet pornografisi

Yaygın anlamıyla bir cinsle yönelik ruhsal ve bedensel bütünlüğü tehdit eden eylem ve uygulamaların yani cinsel şiddetin özel bir görünümü olan kadına karşı şiddeti tartışmayı aydınlarımız pek seviyor. Fakat maalesef bu tartışmaların çoğu, şiddeti onu meydana getiren bütün şeylerden ve üzerinde cereyan ettiği zeminden yalıtarak, soyut bir "erkek" ve "kadın" imgesi üzerinden yapıldığı için, verimli olamıyor. Çünkü bireyi ve insanı ya da bir cinsi ele alırken dar açılı bir fotoğraf çekmek, onu oluşturan karşılıklı ilişkilerin ait olduğu tüm bir sistemi es geçmek anlamına geliyor.

Erkek ve kadın arasındaki ilişkinin, tarihsel olarak toplumsal ilişkiler bütününden bağımsız seyir izlediğini düşünmek tam bir yanılsamadır. Ya da cinsel şiddetin nedenlerini tartışırken sadece, bunu uygulayan erkeğin bir çeşit duygu durum veya kişilik bozukluğundan malul olduğu gibi psikolojik tahlillere dayanmak, ya da eğitimsizlikten dem vurmak güya tecavüzkâr erkeği dışlarken şiddet olgusunun gerçek koşullarını perdeliyor. Ayrıca bu türden bir akıl yürütme, görünümlere ve şiddetin her türlüşünün pornografisine odaklanarak çıkarımlarını bu görünümler düzleminde kurduğu için beş duyumuzun ötesindeki şeyleri inceleme dışında bırakıyor. Böylece cinsel şiddet deyince aklımıza derhal yara ve çürükler içinde üstü başı yırtılmış bir kadın geliyor. Gerçeğin yerini görüntü alıyor. Çünkü salt bu kontrolsüz ve medyanın da yoğun olarak nemalandığı pornografik yani hem yasal ve ahlaki olandan kaçma fırsatı yaratan hem de içgüdüleri kışkırtan görsel malzemeye odaklanmak, cinsel şiddetin bir sonuç olarak ortaya çıktığı anı ön planda tutuyor. Böylece kadını o hale getiren vahşetin failine duyduğumuz kinle, bunu yapanın aklının başında olmayacağı ancak hasta ya da eğitimsiz olabileceği dolayısıyla rehabilite edilmesi ve erkeklerin de kadınların da eğitilmeleri gerektiği sonucuna varıyoruz. Eğitim şart yani.

Bu eksik anlayışa göre cehalet sorunu halledilebilir ve eylemler usulünce cezalandırılabilirse şiddet azalacaktır. Tüm bu beyhude çaba, kadını ve özgürleşme sorununu algılamaya çalışırken erkeğin, erkeği algılamaya çalışırken de kadının bir konumlanma noktası olarak belirlenmesi ve ele alınan çatışma alanının kapsamının daraltılması nedeniyle yapılan yaygın bir hatadan kaynaklanıyor. Biraz daha açalım:

Dünyayı algımlarken belli genellik düzeylerinden hareket ederiz. Örneğin bir şeye, "insan" olması vasfıyla bakmak bir düzeyken, hayvanların da içine alındığı bir genellemede "canlı" olması vasfıyla bakmak başka bir düzeydir. İşte kadının uğradığı şiddeti tartışırken, şiddetin "insan olma" halinden kaynaklı bir problem olarak belirlenmesi, erkek ve kadın cinsi arasındaki farkların insanlık tarihinin her aşamasında çatışmaya yol açtığı ve açacağı sonucunun elde edilmesine neden oluyor. Oysa cinsel şiddet ve kadının ezilmişliğine, insanlar arasında asıl kaynağını kafa emeği ve kol emeği arasındaki işbölümünün yarattığı bir dizi ayrımın neden olduğunu vurgulamakla ve sınıf, ulus, ırk ya da cins temelinde ortaya çıkan tahakküm biçimlerinin genellik düzeyinden bakmakla, sorunun ne zaman ve nasıl başladığını anlamak imkân dâhilinde olabilir. Evet, kadın ve erkek arasında farklar vardır ama bu farklar ataerkil sistem çerçevesinde özel birer tahakküm alanı oluşturur. Çünkü üreticiler ve üretimi yönlendirenler ayrılmışlardır. Ve bu baskıcı iktisadi düzenle kurulan ilişki cinsten cinsine farklılaşma göstermiş, kadın bütün bir çalışan sınıfın üremesi ve çoğalmasında rolü bakımından erkekten farklılaşmıştır. Bu düzenin kadın bakımından akılcılaştırılmasının yolu da erkek cinsinin tahakkümünü türlü ideolojik araçlarla meşru kılmaktan geçmiştir.

Tam bu noktadan başka bir genellik düzeyine sıçramak ve bir sınıflı toplum biçimi olan modern kapitalist toplumda bu tahakküm ilişkisinin ve cinsel şiddet dâhil çatışmaların görünümünü bulmak gerekir. Çünkü sınıflı tüm toplumlarda işbölümü sebebiyle görülen tahakküm biçimleri, kapitalist topluma özgü nitelikler taşıyacaktır. Ama bunu yaparken yine de altta yatan temel dayanağın sınıflı toplumlar olduğunu unutmamak gerekir.

Konuya bu yöntemle bakınca, kapitalizmin ortadan kaldırılmasının cinsel şiddeti ve kadın ezilmişliğini otomatik olarak ortadan kaldırmayacağı, bunların sadece kapitalizme özgü biçimlerinin yok olacağını da görmüş oluyoruz. Cinsel şiddetin her türlüşünün son bulması içinse genel olarak sınıflı toplumların ilgası, özel olarak da kadın ve erkek arasındaki cinsel farklılıkların bir tahakküm ilişkisine dönüşmesini besleyen ve sınıflı toplumlarda sömürülen emek gücünün çoğalmasını sağlayan toplumsal birim olarak ataerkil ailenin sönümlenmesi gerekecektir.

Anayasal Bildiri ne getiriyor?

Devrim kampının büyük tepkisini çeken Anayasal Bildiri, bir yandan devrimcilerin ağzına bir parmak bal vermek anlamına gelen bazı hükümler, bir yandan da Mursi'ye diktatörlere yakışır yetkiler içeriyor. Kısaca özetlenecek olursa içerdiği düzenlemeler şunlar:

- Eski rejimin devrimcilere karşı cinayetlerinin yeniden soruşturulması.
- Mursi'nin kararlarına hukuki itiraz yolunun kapatılması.
- Başsavcının görevden alınması, yerine yenisinin atanması.
- Kurucu Meclis'in mahkeme kararıyla lağvedilmesinin olanaksızlaşması.

• Mursi'ye "ülkeyi ve devrimin amaçlarını korumak" için gerekli her türlü adımı atma, her türlü önlemi alma yetkisi.

Özellikle, son maddenin Mursi'ye tam anlamıyla açık çek veren karakteri ortada. Öte yandan, seçimle gelen meclis teknik bir gerekçeyle kapatılmış olduğundan zaten hem yürütme, hem de yasama yetkilerini elinde tutan Mursi, bu bildiri ile aynı zamanda geçici anayasa yapıcı ve yargı yetkilerini de eline almış oluyor. Bu bildiri geçici bir düzenleme. Ama İhvan'ın iktidarını sağlamlaştırmak için ne kadar ileri gidebileceğini gösteriyor.

Arap devrimi devam ediyor!

Mısır devrimi boyun eğmiyor

Kasım ayının son günlerini Mısır büyük sarsıntılarla geçirdi. Müslüman Kardeşlerin (İhvan'ın) desteklediği Devlet Başkanı Mursi, Gazze'de elde ettiği ateşkes başarısını iç politikada kendi lehine kazanımlara tahvil etme gayretiyle, ateşkesin hemen ertesi günü kendisine neredeyse diktatör yetkileri veren bir Anayasal Bildiri ilan etti. Ertesi gün devrimin heyulası derhal Tahrir'in üzerinde belirdi!

Bir hafta içinde (23-30 Kasım) üç gün (Cuma, Salı, Cuma) yüz binler Tahrir'e doluştu, "sakallı firavun"dan bildiriye geri çekmesini talep etti. Kahire'nin dışında İskenderiye, İsmailiye, Asyut, Asvan ve Nil Deltası'ndaki kentlerde de gösteriler yapıldı.

En önemlisi, tam bir işçi kenti olan Mahalle-yi Kübra'da çatışmalar yaşandı. Öte yandan, hâkimler odası grev ilan etti. İhvan taraftarları da boş durmadı. Kahire ve başka kentlerde düzenledikleri birçok küçük ve orta ölçekli eylemden sonra, 1 Aralık Cumartesi başkente 200 bin kişilik bir gösteri yaptılar. O gün, aynı zamanda Mursi Kurucu Meclis'ten yeni çıkmış olan anayasa tasarısı için 15 Aralık'ta referandum yapılacağını açıkladı.

Bu olaylar, her şeyden önce, Mısır devrimini tanıyamamakta ısrar edenler için bir kez daha bir tokat oldu. "Amerikan komplosu" ile "İslamcıların ayak oyunu" gibi uydurma teorilerle gerçekleri karartmaya ça-

lışanlar, kitlelerin bir kıvılcımla dev seferberlikler başlatabilme kapasitesi karşısında ağır bir tekdüz yemiş oldular.

Mısır devriminin içine girdiği yeni evreyi iç sayfalarımızda inceliyoruz. Ama vurgulu biçimde söylemek gerekiyor: son olaylar, Mısır'ın devrimci halkının devrim hırsızlarına karşı, Mübarek'e karşı olduğu kadar uyuk ve canlı olduğunu kanıtlıyor.

Yangından anayasa kaçırmak

Mursi, halkın daha yeni gün yüzüne çıkmış bir anayasa tasarısını on beş gün içinde anlayıp oylamasını talep ediyor. Bu bizdeki

meclis ayak oyunlarına referansla "gece yarısı anayasası" denebilecek bir operasyon. Mısır toplumu önümüzdeki on beş gün içinde büyük gerilimler yaşayacaktır. Bu referandum yapılabilecek midir? Yapılırsa geri bilinçteki halk kitleleri arasında örgütlü İhvan ve Selefiler amaçlarına ulaşabilecek midir? Yaşayarak göreceğiz. Şunu bir kenara yazmak gerekiyor: Mısır her ikisi de bilenmiş ve güçlü iki toplumsal kampa bölünmüştür. Ortada bir iç savaş dinamiği vardır.

Her halükârda devrim devam ediyor. Devrimin en büyük ihtiyacının da işçi sınıfının devrimin başına geçirecek bir Marksist parti olduğu her gün daha fazla ortaya çıkıyor.

Buaziziler geri geliyor

Kendini yakarak Arap dünyasında devrim yangınına başlatmış olan Tunuslu genç diplomalı işsiz Muhammed Buazizi'nin kardeşleri yeniden ayakta. Buazizi'nin içinde yaşadığı ekonomik koşulları ve gördüğü devlet baskısını protesto için kendini yakışının ikinci yıldönümü (17 Aralık) yaklaşırken, Tunus devriminin Zeynel Abidin Bin Ali'yi devirdiği 14 Ocak 2011'den bu yana iki yıl bile geçmemişken, Tunus işçi sınıfı, başkent Tunus'un 120 kilometre güneyindeki Silyana kentinde kaderini yeniden kendi eline almaya başladı. 27 Kasım Salı günü işsizliği ve hayat pahalılığını protesto için başlayan genel grev neredeyse

yüzde yüz katılımı yapıldı. Polisin gaddarlığı sonucunda, beş gün süren eylemler boyunca bazıları ciddi biçimde olmak üzere, en az 300 kişi yaralandı. Ama sonunda Silyana halkı kendi çapında bir zafer kazandı: hükümet şehrin bir delegasyonu ile görüşmek zorunda kaldı. Silyana'nın Bin Ali'si gibi davranan vali görevden alındı, hükümet ekonomik durumu düzeltme konusunda sözler vermek zorunda kaldı!

Ama daha anlaşmanın mürekkebi kurumamışken Silyana'dan sadece 20 kilometre ötedeki Bargu kentinde gençler barikatlar kurarak polisle çatışmaya başladı. Olayların en az iki kente daha sıçradığına

ilişkin haberler geliyor. Bundan sonra ne olacağı, hükümetin olayları yatıştırabilecek kapasiteyi gösterip gösteremeyeceğine bağlı. Ama hükümet de kendi içinde bölünmüş durumda. Laik bir partiden gelen cumhurbaşkanı Moncef Marzuki, liberal İslamcı başbakan Hamid Cibali hükümetini eleştiriyor, hatta görevden çekilerek yerini liyakate bağlı bir hükümet bırakması gerektiğini söylüyor!

Bütün bunların ardında ne yatıyor? Tunus devrimi sosyo-ekonomik taleplerle başlamıştı; oysa devrim bir politik devrim olarak kaldı. Sosyal alana hiç uzanmadı bile. İşsizlik resmi rakamlarla dahi yüzde 18. Tunuslu gençler arasında yolda ölüm ya da iade tehlikesini de göze alarak İtalya'ya ya da Fransa'ya kaçma özlemi yeniden canlanmış durumda. Kaçma planları yapan, kolu attığı jiletlerden kesik bir genç, yolda ölüm tehlikesi sorulunca gazeteciye "ben burada zaten ölmüşüm" diyor!

Buazizi devrimin yolunu açarken aynı zamanda umutsuzluk koşullarında kendini yakmayı da bir toplumsal salgın halini getirmiş. Devrimden bu yana, kendini yakananlar eski döneme göre beş katına çıkmış. Devrim sonrasında ilk altı ayda kendini yakananların sayısı 107 olarak saptanmış!

Tunus devrimi 14 Ocak'tan birkaç ay sonra durulduğunda da, daha sonra seçimlerde liberal İslamcılar iktidara geldiğinde

de Gerçek gazetesi bu devrimin ardında işçi sınıfının, özellikle de işçi emekçi gençliğin ekonomik taleplerinin yattığını, yeni iktidar yapısının bu talepleri karşılayamayacak nitelikte olduğunu, bu yüzden devrimci dinamiğin durulmasının güç olduğunu vurgulamıştı. Başkaları "ne devrimi, ABD komplosu" safsatalarıyla uğraşırken biz Tunus devriminin sürekli devrim dinamiklerini vurguluyorduk.

Bakin şimdi BBC bugün yaşananları nasıl açıklıyor? "Başkent Tunus'taki BBC muhabiri Sihem Hasayni, Silyana'daki olayların devrimin ertesinde bir ilerleme olmamasından düş kırıklığına uğrayan halkın düzenlediği bir dizi protestonun son ifadesi olduğunu belirtiyor."

Ya cumhurbaşkanı Marzuki? "Silyana'mız bir tane değil ki... Korkarım olaylar birden fazla bölgeye yayılabilir ve devrimin geleceğini tehdit edebilir... Halkın beklentileri çok büyük. Hükümetin performansı ise bu beklentileri karşılamaktan uzak." El hak doğru söylemiş. Bir nokta haric: olaylar yayılırsa devrimin geleceği tehlikeye girmez, derinleşmesi ve sağlanması potansiyeli doğar! Tunuslu işçiler ve gençler siz burjuva politikacılarının devrimin üzerine oturmasına kolay kolay izin vermezler!

Tunus devrimi de, aynen Mısır devrimi gibi, sürüyor!